

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA SŁUŻBY SZTABÓW, KIEROWANIA I INFORMATYKI

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

T A J N E

Egz. Nr 1

ZASADY PRACY NA MAPACH

Instrukcja

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

039156

WARSZAWA

LIPIEC

1974

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA SŁUŻBY SZTABÓW, KIEROWANIA I INFORMATYKI

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

T A J N E

Egz. Nr 1

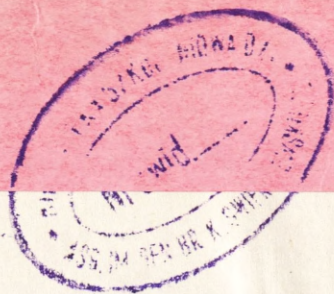
ZASADY PRACY NA MAPACH

Instrukcja

039156
ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego
039156

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

Opis załączników

1. Szkic na kalce nr 74/005^{055 T.G.}
Plan operacji zaczepnej armii.
2. Szkic na kalce nr 74/045/3
Mapa robocza dowódcy 7 DZ.

BLIŹNIKI SZKOLENIOWY
K. Kon. broń K. Swierczewskiej
Nr

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA SŁUŻBY SZTABÓW, KIEROWANIA I INFORMATYKI

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

T A J N E

Egz.nr1

Ameklas. pt 12657
DR

ZASADY PRACY NA MAPACH

/Instrukcja/

BIBLIOTEKA SZKOLENIOWA
KATEDRY SZTABÓW, KIEROWANIA I INFORMATYKI
im. gen. broni K. Świerczewskiego

~~039156~~

WARSZAWA

Lipiec

1974 r.

T R E Ś Ć

	Str.
1. OGÓLNE ZASADY OPRACOWYWANIA DOKUMENTÓW BOJOWYCH NA MAPACH	4
1.1. Rola map jako dokumentów bojowych w dowodzeniu wojskami	4
1.2. Rodzaje map i ich przeznaczenie	5
1.2.1. Mapy dowodzenia wojskami	5
1.2.2. Mapy sprawozdawczo-informacyjne	10
1.3. Zasady organizacji pracy w zakresie opracowania dokumentów bojowych na mapach w warunkach polowych.	11
2. TREŚĆ MAP ROBOCZYCH: DOWÓDCY, SZEFA SZTABU, SZEFÓW WYDZIAŁÓW /ODDZIAŁÓW, ZARZĄDZÓW/, SZEFÓW RODZAJÓW WOJSK I SŁUŻB ORAZ INNYCH KIEROWNICZYCH OSÓB FUNKCYJ- NYCH I OFICERÓW KIERUNKOWYCH	13
2.1. Mapa robocza dowódcy /szefa sztabu/	13
2.2. Mapa robocza szefa wydziału /oddziału, zarządu/ operacyjnego /starszego pomocnika szefa sztabu do spraw operacyjnych/	13
2.3. Mapy robocze oficerów kierunkowych	14
2.4. Mapa robocza szefa wydziału /oddziału/ walki radio- elektronicznej	14
2.5. Mapa robocza szefa wydziału /oddziału, zarządu/ rozpoznawczego	14
2.6. Mapa robocza szefa wydziału łączności /szefa wojsk łączności/	15
2.7. Mapa robocza szefa wojsk rakietowych i artylerii .	15
2.8. Mapa robocza szefa OPL	15
2.9. Mapa robocza szefa zabezpieczenia chemicznego /szefa wojsk chemicznych/	16
2.10. Mapa robocza szefa saperów /szefa wojsk inży- nieryjnych/	16
2.11. Mapa robocza kwatermistrza	16
2.12. Mapa robocza szefa służb technicznych	17

	Str.
3. TECHNIKA PRACY NA MAPIE	18
3.1. Przygotowanie mapy do pracy	18
3.2. Zasady wyrażania informacji na mapie.	23
3.3. Wykorzystanie przyborów i urządzeń technicznych do obrazowania i powielania informacji na mapach.	45

Załączniki: /tylko przy egzemplarzu nr 1/

- nr 1 - plan operacji zaczepnej armii;
- nr 2 - mapa robocza dowódcy 7 DZ.

1. OGÓLNE ZASADY OPRACOWYWANIA DOKUMENTÓW BOJOWYCH NA MAPACH

1.1. Rola map jako dokumentów bojowych w dowodzeniu wojskami

Mapy topograficzne, na których graficznie przy pomocy znaków umownych i niezbędnych napisów objaśniających przedstawia się sytuację taktyczną /operacyjną/, decyzję dowódcy lub wykorzystanie rodzajów wojsk i służb w działaniach bojowych /operacji/, współdziałanie wojsk i zabezpieczenie działań bojowych /operacji/ są dokumentami bojowymi.

Dokumenty bojowe na mapach stosuje się w celu usprawnienia złożonych procesów informacyjnych zachodzących podczas dowodzenia wojskami. Mają one być pomocne dowódcom i sztabom w dowodzeniu wojskami. W miarę wprowadzania do wyposażenia sztabów środków technicznych do automatycznego obrazowania informacji, liczba map powinna być zmniejszana. Opracowywanie i wykorzystywanie map nie jest celem, lecz środkiem służącym usprawnieniu dowodzenia. Jeżeli mapa nie spełnia tej roli, nie należy jej opracowywać i wykorzystywać w procesie dowodzenia.

Do powzięcia decyzji i planowania działań bojowych /operacji/ potrzebna jest olbrzymia ilość informacji o sytuacji, decyzji przełożonego, sposobach wykorzystania i zgrania w czasie i przestrzeni wysiłków różnych środków rażenia, głównie broni jądrowej, rodzajów sił zbrojnych, rodzajów wojsk i elementów ugrupowania. Informacje te, do czasu wprowadzenia urządzeń technicznych pozwalających na automatyczne zobrazowanie sytuacji, można najszybciej opracować, przedstawić i przekazać zainteresowanym oficerom w formie graficznej na mapach,

Znaczenie dokumentów bojowych na mapach polega przede wszystkim na szerokim wykorzystywaniu ich podczas realizacji wszystkich ważniejszych przedsięwzięć dowodzenia wojskami: przygotowania danych do decyzji dowódcy, powzięcia decyzji i planowania działań bojowych /operacji/, przekazywania decyzji dowódcy oraz kontroli realizacji zadań bojowych. Ponadto pozwalają one studiować i uogólniać doświadczenia bojowe i doskonalić sposoby prowadzenia działań bojowych /operacji/ i dowodzenia wojskami.

Mapa jako dokument bojowy powinna być: komunikatywna, dokładna, opracowana we właściwym terminie oraz zawierać tylko te informacje, które są niezbędne jej użytkownikom w dowodzeniu wojskami.

1.2. Rodzaje map i ich przeznaczenie

Dokumenty bojowe na mapach pod względem treści i przeznaczenia dzielą się na: - mapy dowodzenia wojskami;
- mapy sprawozdawczo-informacyjne.

1.2.1. Mapy dowodzenia wojskami są to dokumenty bojowe opracowywane na mapach topograficznych, na których wyrażana jest sytuacja taktyczna i decyzja dowódcy /plan operacji/ lub wykorzystania rodzajów wojsk i służb, plany zabezpieczenia działań bojowych względnie zadanie bojowe. Służą one do podejmowania decyzji i planowania działań bojowych /operacji/, przekazywania zadań bojowych i zarządzeń podwładnym, meldowania decyzji i planów przełożonym oraz kontroli realizacji planów i zadań bojowych.

Do map dowodzenia wojskami zalicza się:

- mapy robocze;
- mapy z decyzją dowódcy /plan operacji/;
- plany działalności partyjno-politycznej i wykorzystania rodzajów wojsk i służb, plany zabezpieczenia bojowego /operacyjnego/ działań, plan służby porządkowo-ochronnej;
- mapy rozkazy /zarządzenia bojowe/.

Mapy robocze są to dokumenty bojowe opracowane na mapach topograficznych, na których wyraża się aktualne informacje o sytuacji wojsk własnych i nieprzyjaciela i informacje decyzyjne niezbędne dowódcom, oficerom sztabów, szefom rodzajów wojsk i służb oraz innym oficerom organów dowodzenia do wykonywania swoich obowiązków funkcyjnych i realizacji zadań określonych przez przełożonych w procesie dowodzenia wojskami.

Mapy robocze winni posiadać dowódcy, szefowie sztabów, szefowie wydziałów /oddziałów, zarządów/, szefowie rodzajów wojsk i służb oraz inni oficerowie sztabu, którym jest ona potrzebna w realizacji zadań w procesie dowodzenia.

Pod względem treści i przeznaczenia mapy robocze dzielą się na trzy zasadnicze grupy:

- mapy robocze dowódcy /szefa sztabu/;
- mapy robocze szefów wydziałów /oddziałów, zarządów/, szefów rodzajów wojsk i służb i innych kierowniczych osób organów dowodzenia^{1/};
- mapy robocze ~~szefów~~ oficerów sztabu nie zajmujących kierowniczych stanowisk.

Mapy robocze do szczebla pułku włącznie opracowują i prowadzą użytkownicy tych dokumentów bojowych. Do prowadzenia map roboczych dowódców i innych kierowniczych osób funkcyjnych od dywizji wzwyż mogą być wykorzystani oficerowie sztabu nie zajmujący kierowniczych stanowisk.

Mapa robocza dowódcy służy dowódcy do dowodzenia wojskami podczas organizacji działań bojowych /operacji/ w ograniczonym i skrajnie ograniczonym czasie oraz w toku działań bojowych /operacji/, a w szczególności do: analizy zadania, oceny sytuacji i terminowego powzięcia decyzji o walce /bitwie/, wykonania uderzeń jądrowych i innych zadań ogniowych, szybkiego przekazania informacji o decyzji dowódcy podwładnym, stawiania zadań bojowych, organizacji współdziałania, wydawania zarządzeń zabezpieczenia działań bojowych /bitwy/ i organizacji dowodzenia.

Mapa robocza szefa sztabu powinna zawierać w zasadzie identyczną treść jak mapa robocza dowódcy. Na mapie roboczej szefa sztabu mogą być przedstawione szczegółowiej problemy współdziałania i dowodzenia.

Mapy robocze szefów służą do: meldowania dowódcy danych do decyzji, szczegółowego planowania zgodnie z decyzją dowódcy działalności partyjno-politycznej, wykorzystania rodzajów wojsk i służb w walce /bitwie/, zabezpieczenia działań bojowych, dowodzenia i służby porządkowo-ochronnej, przekazywania zadań bojowych i zarządzeń podległym wojskom oraz kontroli ich realizacji.

Mając na względzie charakter współczesnej walki /bitwy/, a w szczególności gwałtowne zmiany sytuacji i krótki czas na powzięcie decyzji o walce /bitwie/, uderzeniach jądrowych itp. mapy robocze dowódców i szefów na szczeblach taktycznych i w toku operacji na szczeblach operacyjnych należy

^{1/} W dalszej części instrukcji mapy te nazywać będziemy mapami roboczymi szefów.

traktować jako jedne z najważniejszych, a w szeregu przypadków, jedyne dokumenty dowodzenia wojskami. Mapy robocze dowódców i szefów prowadzi się ciągle, uaktualniając stale dane o sytuacji oraz dane z decyzji przełożonego.

Przykładową treść tych map przedstawia się w rozdziale 2 i w załączniku nr 1 i 2.

Mapy robocze oficerów sztabu nie zajmujących kierowniczych stanowisk służą do wykonywania obowiązków funkcyjnych i doraźnych zadań w zakresie dowodzenia powierzonych tym oficerom przez przełożonych /z wyjątkiem map roboczych oficerów kierunkowych, z zasady nie prowadzi się ciągle. Obrazuje się na nich sytuację i zadania wówczas, kiedy zachodzi taka potrzeba. Dlatego treść informacji obrazowanych na tych mapach uzależniona jest od funkcji i zadań wykonywanych przez oficera sztabu w konkretnej sytuacji.

Mapa z decyzją dowódcy /plan operacji/ jest to dokument bojowy opracowany na mapie topograficznej, na której wyrażona jest decyzja dowódcy o walce /bitwie/, względnie o operacji /załącznik nr 2/.

Mapa z decyzją dowódcy o operacji nazywa się planem operacji.

Mapa z decyzją dowódcy /plan operacji/ jest jednym z najważniejszych dokumentów bojowych i służy do planowania działań bojowych /operacji/, meldowania decyzji przełożonym, przekazywania i opracowania zadań bojowych, organizacji współdziałania, kontroli realizacji celu działań bojowych /operacji/ i zadań bojowych oraz studiowania doświadczeń.

Mapę z decyzją dowódcy na szczeblu taktycznym do pułku włącznie opracowuje się jedynie w warunkach wystarczającej ilości czasu na organizację działań bojowych lub na rozkaz przełożonego. Od szczebla dywizji wzwyż mapę z decyzją dowódcy o walce /bitwie/ opracowuje się równoległe z wyrażeniem decyzji dowódcy na mapie roboczej dowódcy /szefa sztabu/. Równoległe opracowywanie dwóch map, na których obrazuje się decyzję dowódcy stwarza warunki do organizacji równoległej pracy w sztabie oraz szybkiego przekazania zadań bojowych i zarządzeń podwładnym.

Plan operacji opracowuje się od momentu otrzymania dyrektywy operacyjnej do operacji. Plan operacji jest podstawowym dokumentem szczegółowego planu operacji.

Szczegółowy plan operacji obejmuje: plan operacji, plany pierwszego uderzenia jądrowego^{2/}, plan desantowania, plan przegrupowania, plan działalności partyjno-politycznej w operacji, plany wykorzystania rodzajów wojsk i służb oraz plany operacyjnego zabezpieczenia operacji i inne dokumenty.

Plany wykorzystania rodzajów wojsk i służb, plany działalności partyjno-politycznej, plany zabezpieczenia działań bojowych /plany operacyjnego zabezpieczenia operacji/ są to dokumenty bojowe opracowywane na mapach topograficznych, na których, zgodnie z decyzją dowódcy, wyrażony jest szczegółowy plan wykorzystania rodzajów wojsk i służb, a także zabezpieczenie działań bojowych /operacyjne zabezpieczenie operacji/.

Plany te służą do meldowania projektu planu^{3/} wykorzystania rodzajów wojsk lub służb, względnie realizacji określonego rodzaju zabezpieczenia działań do formułowania zarządzeń przez szefów wydziałów /oddziałów, zarządów/, szefów rodzajów wojsk i służb, do kontroli realizacji zadań i studiowania doświadczeń wojennych.

Plany wykorzystania rodzajów wojsk i służb, plan działalności partyjno-politycznej i plany zabezpieczenia działań bojowych /plany operacyjnego zabezpieczenia/ opracowuje się równoległe z wyrażeniem decyzji dowódcy na mapie /planie operacji/.

Do szczebla pułku włącznie i w warunkach ograniczonego czasu na organizację działań bojowych /bitwy/ na wyższych szczeblach dowodzenia, plany wykorzystania rodzajów wojsk i służb, plan działalności partyjno-politycznej i plany zabezpieczenia działań bojowych /plany operacyjnego zabezpieczenia/ - wyraża się z zasady tylko na mapach roboczych.

2/ Opracowuje się na szczeblu frontu.

3/ Do czasu zatwierdzenia przez dowódcę lub szefa sztabu jest on tylko projektem planu.

Legenda do map roboczych, map z decyzją dowódcy /planów operacji/ i innych planów zawiera informacje niezbędne do wykonywania obowiązków funkcyjnych i zadań w procesie dowodzenia, których wyrażenie graficzne na mapie jest niemożliwe lub niecelowe.

Do opracowania legendy należy wykorzystywać sformalizowane blankiety. Legendę do map roboczych wyraża się zazwyczaj w notatniku pracy dowódcy /oficera sztabu/, a legendę do map z decyzją dowódcy, planu operacji, planów wykorzystania rodzajów wojsk i służb i innych planów w oddzielnym załączniku do mapy z decyzją dowódcy /planu/.

Bezpośrednio na mapę roboczą lub mapę z decyzją /plan/ mogą być wpisane tylko te informacje z legendy, które można szybko i zwięźle opisać i zapewniają operatywne dowodzenie wojskami.

W Legendzie do mapy roboczej dowódcy /szefa sztabu/, mapy z decyzją dowódcy /planu operacji/ zazwyczaj przedstawia się:

1. Wnioski z oceny nieprzyjaciela^{4/}
2. Cel działań bojowych /operacji/^{4/}
3. Zamiar działań bojowych^{4/}
4. Skład bojowy, przydział i podział sił i środków
5. Stosunek sił i środków
6. Stan, podział amunicji jądrowej i chemicznej według zadań oraz terminy dowozu /na szczeblach taktycznych do pułku włącznie - czas, układ i główne zadania wykonywane w ramach ogniowego przygotowania ataku/,
7. Wykorzystanie lotnictwa^{5/}
8. Terminy gotowości
9. Główne problemy dowodzenia
10. Stan i podział zapasów materiałowych.

Mapy rozkazy /zarządzenia bojowe/ są to dokumenty bojowe, opracowane na mapach topograficznych, które służą do przekazywania zadań bojowych podwładnym. Na mapach tych obrazuje się wszystkie te informacje, które przekazuje się

4/ Na szczeblach taktycznych danych tych z zasady nie opracowuje się na piśmie lecz formułuje ustnie.

5/ Punkt ten opracowuje się jedynie w tych przypadkach, w których oddział lub związek otrzymuje lotnictwo wsparcia.

podwładnym w rozkazach bojowych lub zarządzeniach bojowych.

Czy trzeba
to podać
?

Przekazanie zadania bojowego w formie graficznej na mapie pozwala podwładnemu dowódcy powziąć decyzję i przystąpić do jej realizacji w krótkim czasie.

1.2.2. Mapy sprawozdawczo-informacyjne. Są to dokumenty bojowe, które służą do: informowania oficerów sztabu i sąsiadów oraz współdziałających wojsk o sytuacji; sporządzania i przekazywania sprawozdań i meldunków o przebiegu działań bojowych /operacji/ przełożonym; studiowania doświadczeń wojennych.

Do tej grupy map zalicza się:

- mapy o sytuacji;
- meldunki bojowe;
- mapy sprawozdawcze.

Mapy o sytuacji są to dokumenty bojowe, które służą do informowania przełożonych, współpracujących oficerów sztabu, sąsiadów i współdziałających wojsk odnośnie określonej grupy informacji o sytuacji np. sytuacji o nieprzyjacielu; rozbudowie inżynieryjnej rejonu obrony nieprzyjaciela albo sytuacji skażeń.

Dokumenty te opracowuje się w miarę potrzeb.

Meldunki bojowe opracowywane na mapach topograficznych są jedną z form przedstawiania przełożonym meldunków o wykonaniu zadań bojowych, nagłych zmianach sytuacji i powziętych w związku z tym decyzjach.

Mapy sprawozdawcze są to dokumenty bojowe, które opracowuje się w celu posiadania aktualnych informacji o sytuacji, informowania o niej przełożonych, oficerów sztabu, sąsiadów i organów dowodzenia współdziałających wojsk, opracowywania sprawozdań oraz studiowania doświadczeń.

Opracowuje się je z zasady na szczeblach operacyjnych, a na szczeblu dywizji jedynie w tych przypadkach, w których ze względu na gwałtowność i częstotliwość zmian sytuacji, nie ma możliwości wyrazistego przedstawiania informacji sytuacyjnych na mapach roboczych.

1.3. Zasady organizacji pracy w zakresie opracowania dokumentów bojowych na mapach w warunkach polowych

Opracowanie niezbędnych informacji do dowodzenia na mapach w możliwie najkrótszym czasie wymaga zaangażowania do realizacji tego przedsięwzięcia znacznej ilości oficerów dowództwa i sztabu oraz właściwej organizacji pracy.

Organizacja pracy polega na określeniu potrzeb i możliwości wykonania dokumentów bojowych na mapach, optymalnych sposobów, kolejności i terminów ich opracowania przez poszczególnych oficerów organu dowodzenia w konkretnej sytuacji operacyjno-taktycznej.

Należy przyjąć jako zasadę, że: najpierw koncentruje się wysiłek sztabu w celu dostarczenia i zobrazowania informacji niezbędnych do powzięcia decyzji przez dowódcę, a więc na opracowanie jego mapy roboczej albo mapy z decyzją dowódcy; na mapy robocze dowódcy, szefa sztabu, szefów rodzajów wojsk i służb nanosi się ciągle aktualną sytuację w zakresie niezbędnym do powzięcia decyzji /zameldowania danych o sytuacji/; w skrajnie ograniczonym czasie, w pierwszej fazie pracy obrazuje się decyzję dowódcy tylko na jednej mapie - na jego mapie roboczej albo na mapie decyzji /planie operacji/; o ile zachodzi taka potrzeba z mapy tej stawia się zadania bojowe podwładnym; z kolei koncentruje się wysiłek dla opracowania drugiej mapy z decyzją dowódcy /np. mapy roboczej szefa sztabu/ i map roboczych szefów z wyrażonymi planami wykorzystania rodzajów wojsk i służb lub zabezpieczenia działań bojowych /operacyjnego zabezpieczenia operacji/; w późniejszym okresie o ile zachodzi taka potrzeba i pozwala na to sytuacja, opracowuje się plany wykorzystania rodzajów wojsk i służb, plany zabezpieczenia działań bojowych /operacyjnego zabezpieczenia operacji/ na oddzielnych mapach.

O ile czas na to pozwala decyzja dowódcy i plany wykorzystania rodzajów wojsk, plany zabezpieczenia działań bojowych mogą być opracowywane równolegle.

Jeden oficer sztabu powinien opracowywać najwyżej jeden dokument bojowy na mapie. Należy dążyć do takiego

*Zmieścić
redakcyj
tego aktu-
pitu - post
stronę zajmując
jedną stronę*

podziału pracy, ażeby wykorzystywać tych samych oficerów do opracowania tego samego rodzaju dokumentów bojowych na mapach oraz efektywnego wykorzystania środków technicznych do przygotowania i powielania map.

W każdej sytuacji należy posiadać w sztabie kilka sklejonych kompletów map topograficznych obejmujących pas działań na dwóch-trzech prawdopodobnych kierunkach natarcia /obrony/ na głębokość zasięgu dysponowanych środków rażenia /w dywizji - rakiet taktycznych, w armii i froncie - rakiet operacyjno-taktycznych/.

2. TREŚĆ MAP ROBOCZYCH DOWÓDCY I SZEFA SZTABU, SZEFOW
WYDZIAŁÓW /ODDZIAŁÓW, ZARZĄDÓW/, SZEFOW RODZAJÓW WOJSK
I SŁUŻB ORAZ INNYCH KIEROWNICZYCH OSÓB FUNKCYJNYCH
I OFICERÓW KIERUNKOWYCH

2.1. Mapa robocza dowódcy /szefa sztabu/

Na mapach roboczych dowódcy /szefa sztabu/ obrazuje się: aktualne położenie wojsk nieprzyjaciela, ocenę ugrupowania i możliwy charakter jego działań; aktualne położenie wojsk własnych; dane z otrzymanego zadania bojowego /dyrektywy/; dane o decyzji wyższego przełożonego i inne dane wynikające z aktualnej sytuacji; położenie i zadania sąsiadów /prawego, lewego i wojsk działających przed frontem/; ugrupowanie bojowe /operacyjne/ do działań bojowych /operacji/; zadania bojowe pierwszego i drugiego rzutu oraz linie rozgraniczenia; planowane rejony uderzeń jądrowych wykonywane własnymi środkami; rejony uderzeń lotnictwa wspierającego; zadania OPpanc i OZap oraz desantów; drogi marszu, linię wyjściową i linie wyrównania, rubieże rozwinięcia w kolumny batalionowe /pułkowe/, rubieże bezpieczeństwa przed własnymi uderzeniami jądrowymi; punkty dowodzenia /własne i przełożonego/.

O ile nie opracowuje się mapy z decyzją dowódcy na mapie szefa sztabu w szerszym zakresie obrazuje się problemy współdziałania.

2.2. Mapa robocza szefa wydziału /oddziału, zarządu/ operacyjnego /starszego pomocnika szefa sztabu do spraw operacyjnych/

Na mapie roboczej szefa wydziału /oddziału, zarządu/ operacyjnego obrazuje się: dane z otrzymanego zadania i decyzji wyższego przełożonego oraz te informacje, które są niezbędne do zameldowania dowódcy danych do powzięcia decyzji, a w szczególności: aktualne informacje o położeniu i działaniu wojsk własnych oraz sąsiadów; rozmach operacji; kalkulacje i obliczenia dotyczące przegrupowania wojsk, zajęcia rejonów, wprowadzenia do bitwy ZT pierwszego i

drugiego rzutu itd.; zmiany w terenie i uwypuklenie przedmiotów terenowych, strefy skażeń, pożarów wywierających wpływ na działanie wojsk; rozmieszczenie punktów dowodzenia /własnych, sąsiadów i podległych szczebli/; zasadnicze przedsięwzięcia OPBMR, maskowania, ubezpieczenia i służby porządkowo-ochronnej.

2.3. Mapy robocze oficerów kierunkowych

Na mapach roboczych oficerów kierunkowych obrazuje się: aktualne położenie oddziału /ZT, ZO/ i ich sąsiadów; zadanie bojowe oddziału /ZT, ZO/ i decyzję ich dowódców.

2.4. Mapa robocza szefa wydziału /oddziału/ walki radioelektronicznej

Na mapie roboczej szefa wydziału /oddziału/ walki radioelektronicznej obrazuje się: dane o nieprzyjacielu /rubież styczności, środki i obiekty radioelektroniczne, rejony rozmieszczenia drugich rzutów lub odwodów, stanowiska dowodzenia i system łączności/; dane o położeniu i zadaniach wojsk własnych /rubież styczności, linię rozgraniczenia, stanowiska dowodzenia, rejony rozmieszczenia własnych środków radioelektronicznych i artylerii, zasięg środków walki i przedsięwzięcia zapobiegawcze/.

2.5. Mapa robocza szefa wydziału /oddziału, zarządu/ rozpoznawczego

Na mapie roboczej szefa wydziału /oddziału, zarządu/ rozpoznawczego obrazuje się: aktualne dane o położeniu i działaniu nieprzyjaciela, ^{ocena} ugrupowania i możliwy charakter jego działań; dane o położeniu i zadaniach wojsk własnych /zarys położenia wojsk będących w styczności, linię rozgraniczenia, rubieże lub rejony wyznaczone do opanowania przez wojska pierwszego rzutu/; planowane i realizowane przedsięwzięcia rozpoznania własnych środków i przełożonego w czasie organizacji i prowadzenia działań bojowych /operacji/.

2.6. Mapa robocza szefa wydziału /wojsk/ łączności

Na mapie roboczej szefa wydziału /wojsk/ łączności obrazuje się: dane o nieprzyjacielu /rubież styczności, stanowiska dowodzenia i system łączności/; dane o położeniu i zadaniach wojsk własnych /rubież styczności, linię rozgraniczenia, rozmieszczenie punktów dowodzenia własnych, sąsiadów i przełożonego, rubieże lub rejony wyznaczone do opanowania przez wojska pierwszego rzutu, strefy skażeń/; organizację łączności radioliniowej i przewodowej, lądowiska.

*nie jasne
skąd
wiadoma
jaki ma
system
łączności*

2.7. Mapa robocza szefa wojsk raketowych i artylerii

Na mapie roboczej szefa wojsk raketowych i artylerii obrazuje się: dane o nieprzyjacielu /obiekty oraz cele dla wojsk raketowych i artylerii, rejony rozmieszczenia drugich rzutów lub odwodów i kierunki ich uderzeń/; dane o położeniu i zadaniach wojsk własnych /rubież styczności, linię rozgraniczenia, rubieże lub rejony wyznaczone do opanowania przez wojska pierwszego rzutu, ugrupowanie wojsk raketowych i artylerii oraz planowane rejony stanowisk startowych i ogniowych, rozmieszczenie polowej technicznej bazy raketowej strefy, skażeń i pożarów ; planowane i realizowane zadania wojsk raketowych i artylerii w toku organizacji i prowadzenia działań bojowych /operacji/.

2.8. Mapa robocza szefa OPL

Na mapie roboczej szefa OPL obrazuje się: dane o nieprzyjacielu /rubież styczności, obiekty lub rejony uderzeń siłami lotnictwa/; dane o położeniu i zadaniach wojsk własnych /rubieże, obiekty lub rejony podlegające osłonie przeciwlotniczej, linię rozgraniczenia, strefy skażeń i pożarów ; zasięg środków obrony przeciwlotniczej; planowane i realizowane zadania wojsk OPL w toku organizacji i prowadzenia działań bojowych /operacji/.

2.9. Mapa robocza szefa zabezpieczenia chemicznego
/szefa wojsk chemicznych/

Na mapie roboczej szefa zabezpieczenia chemicznego /szefa wojsk chemicznych/ obrazuje się : dane o nieprzyjacielu /rubież styczności, rejonny rozmieszczenia środków przenoszenia broni masowego rażenia, obiekty obezwładniania własną bronią chemiczną, rejonny lub rubieże rozmieszczenia środków walki chemicznej/; dane o położeniu i zadaniach wojsk własnych /rubież styczności, linie rozgraniczenia, rubieże lub rejonny wyznaczone do opanowania przez wojska, ugrupowanie wojsk chemicznych/; dane o sytuacji skażeń i pożarach; planowane i realizowane zadania wojsk chemicznych w toku organizacji i prowadzenia działań bojowych /operacji/.

2.10. Mapa robocza szefa saperów /szefa wojsk inżynieryjnych/

Na mapie roboczej szefa saperów /szefa wojsk inżynieryjnych/ obrazuje się: dane o nieprzyjacielu /rubież styczności, zapory jądrowe i inżynieryjno-chemiczne, inżynieryjną rozbudowę terenu i rejonów rozmieszczenia wojsk, kierunki kontrataków lub przeciwuderzeń/; dane o położeniu i zadaniach wojsk własnych /linie rozgraniczenia, ugrupowanie i rubieże rozwinięcia wojsk do walki /operacji/, rubież lub rejonny wyznaczone do opanowania przez wojska pierwszego rzutu, drogi marszu, rubież wprowadzenia do walki drugich rzutów lub odwodów, rejonny rozmieszczenia stanowisk dowodzenia, strefy skażeń i pożarów/; planowane i realizowane zadania wojsk inżynieryjnych w toku organizacji i prowadzenia działań bojowych /operacji/.

2.11. Mapa robocza kwatermistrza

Na mapie roboczej kwatermistrza obrazuje się: dane o nieprzyjacielu /rubież styczności, kierunki kontrataków lub przeciwuderzeń/; dane o położeniu i zadaniach wojsk własnych /rubież styczności, linię rozgraniczenia, rubieże lub rejonny wyznaczone do opanowania przez wojska pierwszego i drugiego rzutu, strefy skażeń i pożarów, rozmieszczenie punktów dowodzenia/; dane o rozmieszczeniu elementów tyłowych szczebla nadrzędnego; drogi dowozu i ewakuacji;

rozmieszczenie tyłów i ich przesunięcie w toku działań bojowych /operacji/.

2.12. Mapa robocza szefa służb technicznych

Na mapie roboczej szefa służb technicznych obrazuje się: dane o nieprzyjacielu /rubież styczności, kierunki kontrataków lub przeciwuderzeń oraz kolejne rubieże operacji/; dane o położeniu i zadaniach wojsk własnych /rubież styczności, linie rozgraniczenia, rubieże lub rejony wyznaczone do opanowania przez wojska pierwszego rzutu, rubieże wprowadzenia do walki drugich rzutów lub odwodów, rozmieszczenie tyłowych stanowisk dowodzenia, strefy skażeń i zakażeń/; drogi dowozu i ewakuacji; rozmieszczenie elementów zabezpieczenia technicznego i ich przesunięcie w toku działań /operacji/.

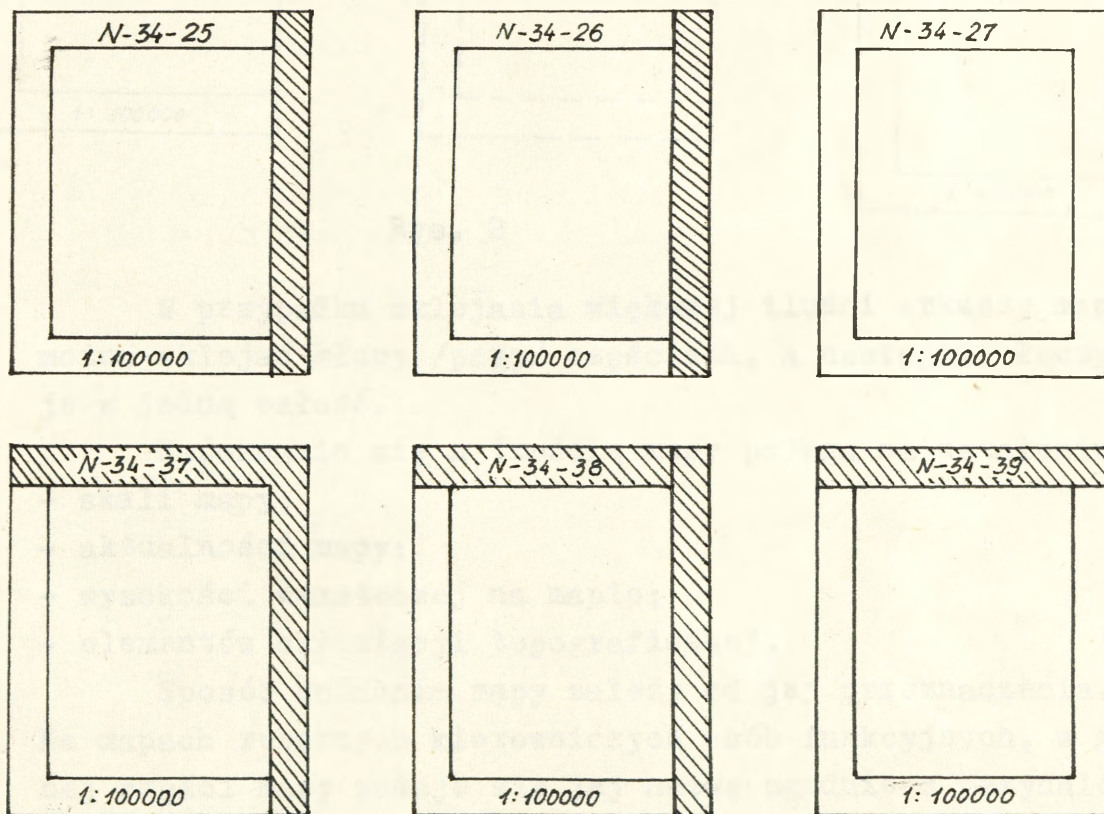
3. TECHNIKA PRACY NA MAPIE

3.1. Przygotowanie mapy do pracy

Przygotowanie mapy do pracy obejmuje:

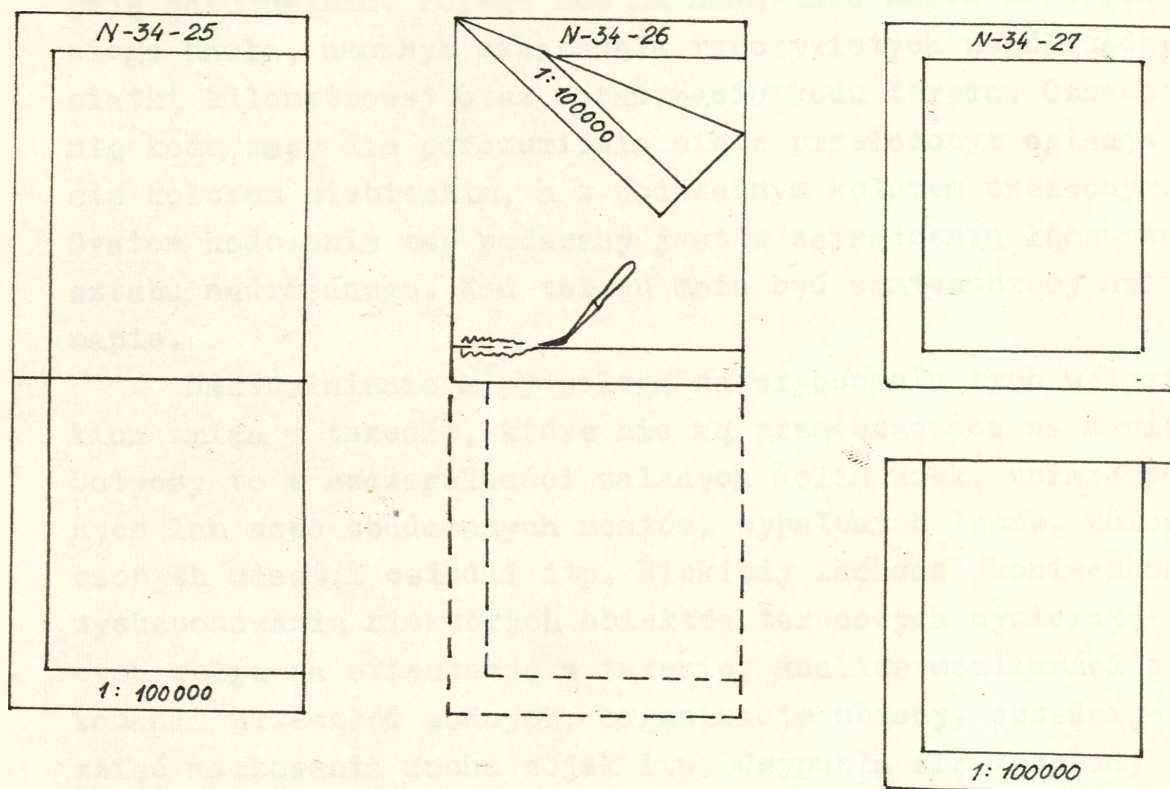
- sklejenie mapy;
- zapoznanie się z treścią mapy;
- opisanie i zakodowanie mapy;
- uaktualnienie mapy i uwypuklenie decydujących elementów rzeźby i przedmiotów terenowych;
- złożenie mapy.

Przed przystąpieniem do sklejania mapy należy ułożyć poszczególne arkusze według godek słupami lub pasami, a następnie obciąć prawy /wschodni/ i górny /północny/ margines mapy, z wyjątkiem skrajnych arkuszy /rys. 1/.

Rys. 1

Po obcięciu zbędnych marginesów skleja się kolejno słupy począwszy od górnej mapy, a następnie łączy je ze sobą od prawej do lewej strony /rys. 2/.

Rys. 2

W przypadku sklejanie większej ilości arkuszy mapy można sklejać słupy /pasy/ częściami, a następnie łączyć je w jedną całość.

Zapoznanie się z treścią mapy polega na ustaleniu:

- skali mapy;
- aktualności mapy;
- wysokości warstwowej na mapie;
- elementów orientacji topograficznej.

Sposób opisanie mapy zależy od jej przeznaczenia. Na mapach roboczych kierowniczych osób funkcyjnych, w górnej części mapy podaje się jej nazwę zgodnie z przynależnością oraz czas rozpoczęcia i zakończenia prowadzenia mapy, na przykład:

MAPA ROBOCZA SZEFA SZTABU 20DZ

Rozpoczęto ... /Data/

Zakończono ... /Data/

W wypadku gdy na mapie sporządza się graficzny dokument bojowy, wówczas mapę opisuje się zgodnie z opisem przyjętym dla danego dokumentu.

Mapy wykorzystywane w procesie dowodzenia do przekazywania informacji przez techniczne środki łączności podlegają zakodowaniu. Polega ono na nadawaniu mapie odpowiedniego hasła, umownym oznaczeniu rzeczywistych współrzędnych siatki kilometrowej oraz opracowaniu kodu terenu. Oznaczenia kodu mapy dla porozumienia się z przełożonym opisuje się kolorem niebieskim, a z podwładnym kolorem czerwonym. System kodowania map podawany jest w zarządzeniu łączności sztabu nadrzędnego. Kod terenu może być zamieszczony na mapie.

*Na podstawie
0207a do
robic?*

Waktualnienie mapy polega na wrysowaniu tych wszystkich zmian w terenie, które nie są przedstawione na mapie. Dotyczy to w szczególności zalanych dolin rzek, zniszczonych lub nowo zbudowanych mostów, wypalonych lasów, zniszczonych miast i osiedli itp. Niekiedy zachodzi konieczność wyeksponowania niektórych obiektów terenowych wywierających wpływ na orientację w terenie, analizę możliwości pokonania przeszkód wodnych, organizację obrony, przedsięwzięć maskowania ruchu wojsk itp. Uwypukla się z zasady tylko te elementy, które znajdują się w pasie działania, stosując następujące kolory:

- zielony - dla lasów, sadów, krzaków;
- niebieski - wód i bagien;
- jasnobrązowy - rzeźby terenu;
- ciemnobrązowy - dróg;
- czarny - osiedli, punktów orientacyjnych, mostów i napisów.

Rzeźbę terenu - uwypukla się przez cieniowanie /pogrubianie/ jednej lub kilku charakterystycznych warstw, względnie zakreskowanie dominujących wzniesień.

W wypadku zmian w rzeźbie terenu, powstałych po wybuchach jądrowych, rejon zmian zakreślamy kolorem brązowym lub czarnym i opisujemy zaistniałe zmiany.

Osiedla - uwydatnia się przez powiększenie liter ich nazw lub podkreślenie nazwy miejscowości kolorem czarnym. W dużych osiedlach i miastach w przypadku, kiedy wymaga tego sytuacja, zakreśla się poszczególne kwartały lub dzielnice. Niekiedy znajdzie potrzeba uwypuklenia tylko niektórych obiektów np. szpitali, dworców kolejowych, zakładów przemysłowych, kościołów itp.

Zniszczone miasta i osiedla oraz strefy zniszczeń przedstawiamy za pomocą znaków umownych. Lasy, jeziora, rzeki i stawy uwypukla się jedynie w wypadkach koniecznych.

Lasy, sady i zarośla = uwypukla się obwodząc ich kontury kredką zieloną. Stosownie do potrzeb uwypukla się w lasach poszczególne kwartały, polanki, wyręby i przesieki.

Wypalony las oznacza się przez nakreślenie czarnej linii na obwodzie wypalonego obszaru i jego opisanie.

Jeziora, rzeki i stawy - oraz zalane doliny podkoloruje się przez pogrubienie kolorem niebieskim linii brzegowych.

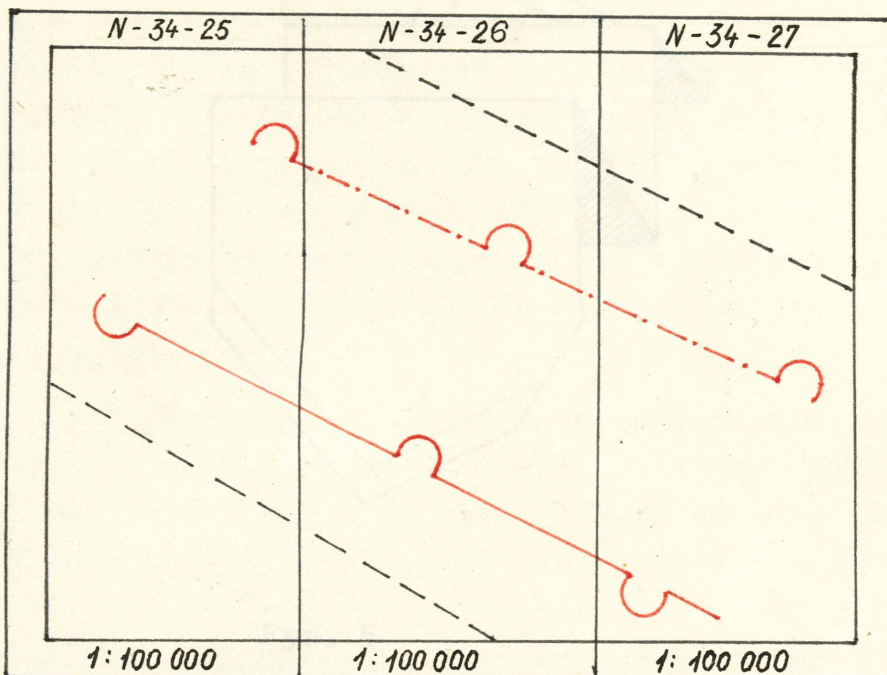
Obszary bagniste zakreskowuje się równoległymi niebieskimi kreskami, pokrywającymi się z kreskami znaku umownego.

Dróg przedstawionych na mapie dwiema liniami zazwyczaj nie uwypukla się.

W wypadku organizacji przegrupowania wojsk podkoloruje się drogi marszu kolorem ciemnobrązowym przez wykreślenie linii wzdłuż znaku topograficznego w odstępie 1 mm.

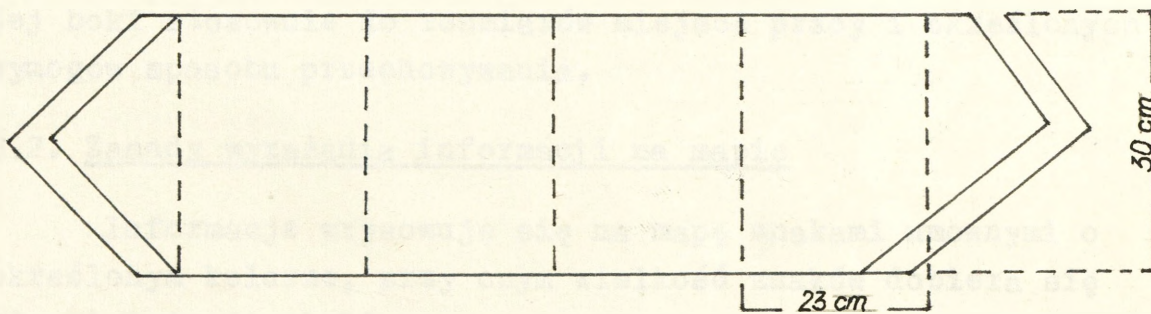
Dróg w miejscowościach nie uwypukla się. Mosty i przejazdy uwypukla się powiększając ich znak topograficzny.

Sposób składania mapy zależy od warunków i miejsca pracy oraz przeznaczenia dokumentu bojowego i sposobu jego przechowywania. W warunkach pracy polowej złożenie mapy powinno zapewniać swobodę posługiwania się oraz przechowywania w torbie polowej lub mapniku. Przed złożeniem mapy należy określić granice rejonu lub pasa działania /rys. 3/.

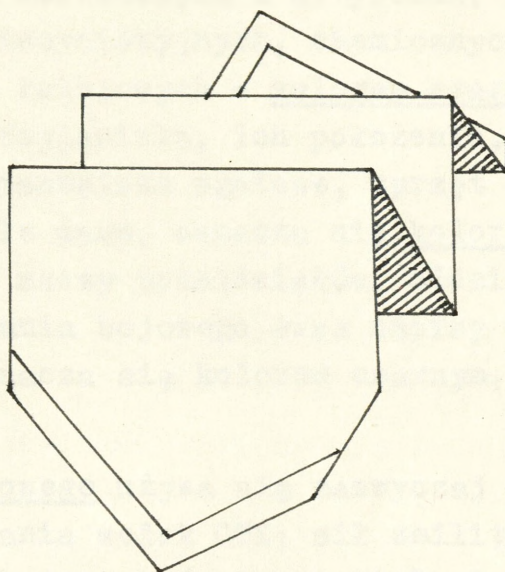

Rys. 3

Z kolei należy zagiąć boki mapy stosownie do rozmiarów długości torby polowej lub mapnika /rys. 4/ i złożyć otrzymany pas w tzw. harmonijkę /rys. 5/.

Rys. 4

Rys. 5

Mapę należy składać dokładnie i tak, aby strony złożonej "harmonijki" mocno przylegały do siebie. Mapa lekko złożona, tworzy fałdy, wygląda nieestetycznie i szybciej się niszczy. Zaleca się chronienie mapy przed nadmiernym działaniem promieni słonecznych, deszczu, wilgoci i zatłuszczeniem.

Mapę przeznaczoną wyłącznie do pracy na stanowisku dowodzenia składa się w sposób dostosowany do warunków pracy w pomieszczeniu lub autobusie sztabowym /wozie dowodzenia/. Mapę składa się wówczas równoległe do ramek mapy zaginając jej boki stosownie do rozmiarów miejsca pracy i określonych wymogów sposobu przechowywania.

3.2. Zasady wyrażania informacji na mapie

Informacje wrysowuje się na mapę znakami umownymi o określonym kolorze, przy czym wielkość znaków dobiera się odpowiednio do skali mapy.

Położenie, zadania i działanie pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych wojsk własnych: piechoty, czołgów, lotnictwa, marynarki wojennej, wojsk desantowych, powietrzno-desantowych i ich rejony oraz urządzenia tyłowe, urządzenia aparatu partyjno-politycznego oznacza się kolorem czerwonym;

natomiast - wojsk raketowych i artylerii, artylerii przeciwlotniczej, wojsk inżynieryjnych, chemicznych, radiotechnicznych, łączności i kolejowych - kolorem czarnym.

Wojska nieprzyjaciela, ich położenie, działanie, punkty dowodzenia, stanowiska ogniowe, sprzęt bojowy, zapory i wszystkie pozostałe dane, oznacza się kolorem niebieskim.

Numerację i nazwy pododdziałów, oddziałów i ZT, ich elementów ugrupowania bojowego oraz napisy objaśniające wojsk własnych oznacza się kolorem czarnym, a nieprzyjaciela - niebieskim.

Koloru brązowego używa się zazwyczaj do oznaczenia położenia i działania wojsk OTK; sił zmilitaryzowanych, dróg marszu i terenu skażonego środkami biologicznymi.

Kolorem żółtym oznacza się teren skażony środkami trującymi.

Znaki umowne oznaczające wojska, środki ogniowe, sprzęt bojowy rysuje się na mapie zgodnie z ich rzeczywistym położeniem w terenie oraz kierunkiem działania lub prowadzenia ognia.

Wyjątek w tej mierze stanowi bateria raket na stanowisku startowym, której znak rysujemy niezależnie od kierunku strzelania.

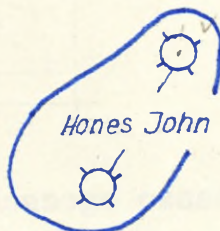

Do wyrażenia na mapie położenia i charakteru działań nieprzyjaciela i wojsk własnych stosujemy te same znaki - umowne. Jeżeli jednak środki ogniowe przeciwnika różnią się danymi taktyczno-technicznymi od podobnych środków wojsk

własnych, wówczas oznacza się je nowym lub ogólnie stosowanym lecz z wyjaśniającym opisem, np:

203.2mm

H.S. p. 82. 37 (Sprawozdanie)

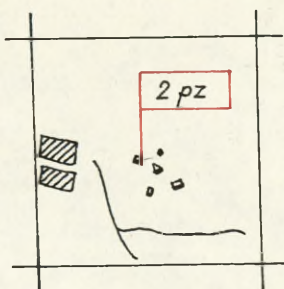
Linearne zamknięte i półzamknięte znaki umowne, którymi posługujemy się do oznaczenia położenia wojsk, transzei, rejonów stanowisk ogniowych, dywizjonów i grup artylerii, różnego rodzaju rubieży, uderzeń BMR itp. wrysowuje się na mapę z uwzględnieniem jej skali.

Znaki umowne posiadające formę figur geometrycznych /oprócz rejonów i odcinków ognia artylerii używane do oznaczenia pojedynczych czołgów, baterii moździerzy i artylerii na stanowiskach ogniowych, niektórych urządzeń tyłowych itd/ a także niektóre znaki umowne kombinowane, przedstawiające połączenia^e linii i figur geometrycznych, za pomocą których oznacza się obiekty punktowe /punkty obserwacyjne, środki łączności, inżynieryjne, uzbrojenia itd/ przedstawia się na mapie bez zachowania skali.

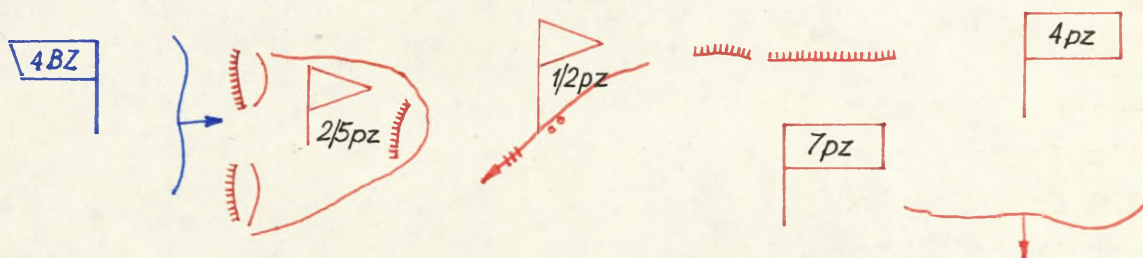
Obiekty punktowe, oprócz punktów dowodzenia, wrysowuje się na mapę przyjętymi znakami umownymi w ten sposób, by środek znaku umownego na mapie, odpowiadał środkowi rzeczywistego położenia obiektu w terenie.

Stanowisko dowodzenia rysuje się na mapie w taki sposób, by najdłuższa linia pionowa znaku /dolna część drzewca chorągiewki/ znajdowała się w miejscu faktycznego rozmieszczenia, np. SD 2 pz - płn. skraj krzaków, 500 m wsch. m. BRZOZA wyraża się na mapie następująco:

Chorągiewkę znaku umownego oznaczającego stanowisko dowodzenia rysujemy w przeciwnym kierunku do położenia wojsk przeciwnika; w działaniach wojsk własnych w kierunku północnym lub południowym rysujemy ją w kierunku wschodnim a nieprzyjaciela - zachodnim.

W celu skrócenia czasu wrysowywania informacji na mapę oraz opracowania innych dokumentów bojowych, należy posługiwać się umownymi skrótami wyrazów. Na przykład: wpisanie na mapie pełnego brzmienia takich wyrazów, jak: 5 bateria artylerii przeciwpancernej, czwarta kompania drugiego batalionu trzydziestego drugiego pułku zmechanizowanego, kompania ochrony i regulacji ruchu, można zastąpić odpowiednimi skrótami: 5 bappanc, 4 k 3/32 pz, korr.

W tych wypadkach, w których posługujemy się skrótami wyrazów i znakami umownymi nie objętymi zbiorem, wykazujemy ich znaczenie w legendzie.

Pododdziały, wchodzące organicznie w skład danego oddziału, których położenie wrysowuje się na mapę, oznacza się bez wskazywania numeru tego oddziału, np. 1 kp, 3 kcz, 4 bah, 1 bp itp. natomiast pododdziały przydzielone - ze wskazaniem numeru, np: 2/2 pa, 1 k 2 bsap, 1 b 3 pappanc.

Skracanie napisów nazw batalionów i dywizjonów, wchodzących w skład danego oddziału dokonuje się następująco, np: jeżeli 2 dywizjon artylerii wchodzi w skład 3 pułku artylerii, 1 bsap - w skład 4 BSap, 3 bp - w skład 5 pz, to oznaczenie tych pododdziałów możemy wyrazić następująco: 2/3 pa, 1/4 BSap, 3/5 pz. Zasada powyższa nie obejmuje łączenia nazw kompania, bateria, pułk - dywizja i dywizja - armia.

Na mapach roboczych oficerów sztabu związku taktycznego własne pododdziały oznacza się ze wskazaniem numeru oddziału, np: 5 kp 3 pz, 2/16 pz, a przydzielone pododdziały i oddziały - z wyszczególnieniem numeru związku taktycznego, np: 2/7 BSap, 2/3 ABAA.

Skróty nazw związków taktycznych, oddziałów, pododdziałów i uzbrojenia nieprzyjaciela stosuje się na tych samych zasadach, jak dla wojsk własnych. Jeżeli w składzie wojsk nieprzyjaciela występują związki taktyczne /oddziały/ różnych państw, wówczas obok skrótu nazwy umieszczamy skrót właściwy dla danego państwa, np. 1 DZ armii RFN lub 6 DP armii Wielkiej Brytanii wyrażamy następująco:

1DZ (NZ), 6DP (WB)

Należy unikać pisania skrótów na wrysowanych znakach umownych lub opisach treści topograficznej mapy.

Na mapach z zasady używa się pisma technicznego. Wszystkie elementy liter i cyfr pisma technicznego powinny posiadać jednakową grubość, którą uzależnia się od rozmiarów liter. Grubość linii może wynosić od 1/10 do 1/4 ich szerokości. Poszczególne litery /cyfry/ w wyrazie /liczbie/ pisze się oddzielnie. Kąt nachylenia liter i cyfr wynosi 75°.

Pismo pionowe może być używane tylko do wykonania napisów nagłówkowych mapy i napisów funkcji osób prowadzących mapę.

abcdefghijklmnopqrstuwyx 1234567890

Duże litery tego pisma stosuje się wyłącznie do napisów nagłówkowych, wyszczególnienia funkcji oraz niektórych skrótów, np:

4ABAA 7A 2DZ

Do napisania treści legendy, napisów objaśniających i większości innych skrótów np. oznaczających nazwy pododdziałów i oddziałów używa się małych liter pisma technicznego:

czołgi i piechota, 2kcz, 1plp, 5pz

Wysokość i rozmiary liter w napisach zależą od skali mapy, znaczenia obiektu lub jednostki wojskowej, zajmowanej przez nią powierzchni, wielkości rubieży i wymogów niezbędnych do przekazania wyrażonych graficznie informacji przez techniczne środki łączności, np. telewizję.

Wysokość liter dobiera się w ten sposób, by widoczny był stopień podległości, np. napis kompanii /baterii/ powinien być odpowiednio mniejszy od batalionu, z kolei - batalionu od pułku itd.

Stosuje się następującą wysokość liter na mapach w skali od 1:25 000 do 1:500 000: dla kompanii - 3 mm, batalionu /dywizjonu/ - 4 mm, pułku - 6 mm, brygady - 8 mm, dywizji - 10 mm, korpusu - 12 mm i armii - 15 mm.

Duża, początkowa litera wyrazu lub cyfra poprzedzająca napis tekstowy powinna być o 1/3 większa od małej litery.

Wysokość liter w napisach nagłówkowych mapy nie powinna przekraczać 2,5 cm, a pozostałych, jak: klauzula tajności mapy, nazwy funkcji służbowej prowadzącego mapę - 10-15 mm.

Umieszczenie napisu wewnątrz znaku dokonuje się w ten sposób, że od wschodniej strony /mając na względzie zachodni, północny i południowy kierunek działania/ w miejscu, w którym przewidujemy umieszczenie napisu, pozostawiamy przerwę

w linii znaku umownego. Analogicznie postępujemy z napisem odnoszącym się do wojsk nieprzyjaciela, np:

ok. dwóch kp

Spappanc

W niektórych wypadkach możemy wynieść napis poza zajmowany rejon:

ok. dwóch plp

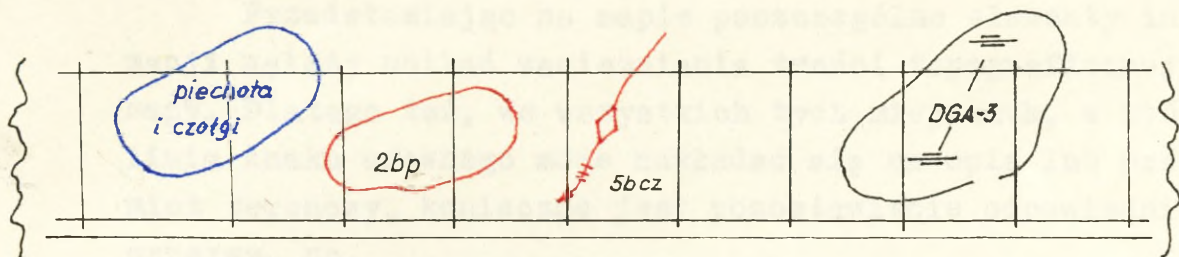
plchem

Wymiary liter napisów umieszczonych wewnątrz znaków, które rysujemy niezależnie od skali mapy, zależą od wielkości tych znaków.

ppg

7pz

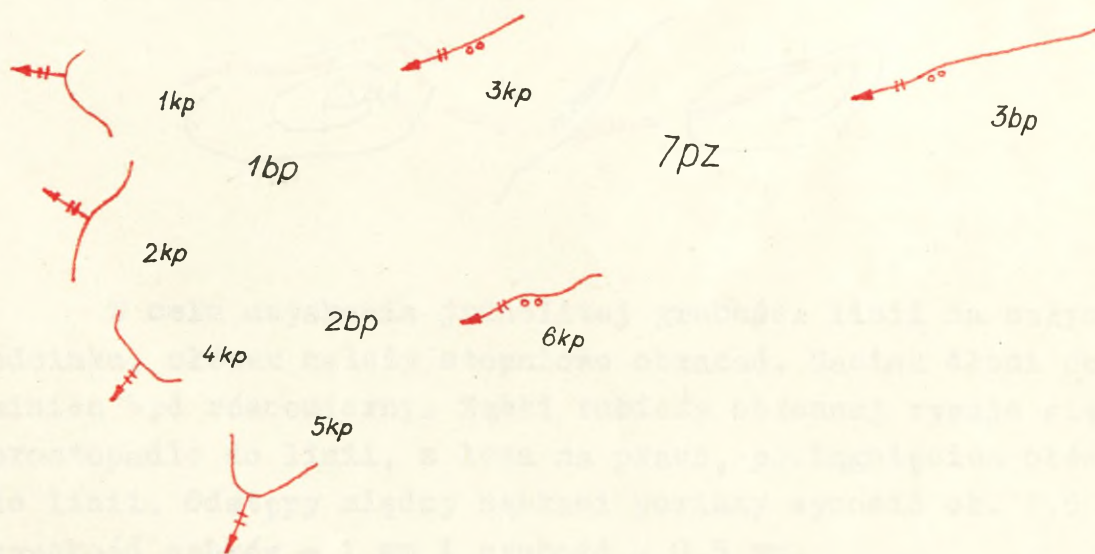
Skróty i inne objaśniające napisy, odnoszące się do graficznej treści informacji, umieszcza się równolegle do południowej ramki mapy tzn. tak, by podstawa liter i cyfr zwrócona była w kierunku południowej ramki mapy, niezależnie od kierunku działania wojsk i sposobu złożenia mapy.

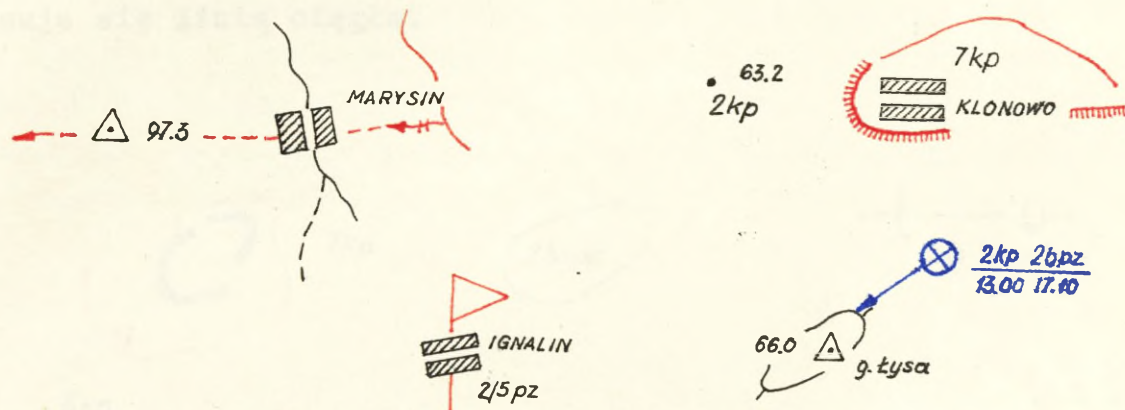
W napisach określających podległość organizacyjną pododdziałów, oddziałów itd., wysokość cyfr i liter jest jednakowa, niezależnie od szczebla nadrzędnego, np:

2k 2bsap 4bp 8pz 17pz 4DZ

Z zasady numery i nazwy podległych pododdziałów, np. batalionów /dywizjonów/ należy opisywać od razu, a numer i nazwę pułku zamieszczać dopiero po wrysowaniu wszystkich elementów położenia pułku. Napis umieszczamy w wolnym miejscu mapy, mniej więcej w środku frontu położenia pododdziału, w odległości ok. 2/3 głębokości jego ugrupowania.

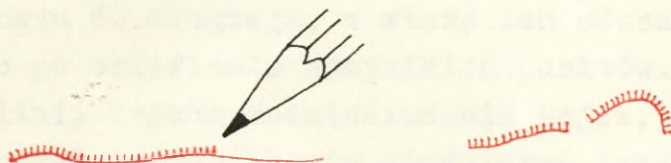
Przedstawiając na mapie poszczególne elementy informacji należy unikać zaciemniania treści topograficznej mapy. Dlatego też, we wszystkich tych miejscach, w których linia znaku umownego może nakładać się na opis lub przedmiot terenowy, konieczne jest pozostawienie odpowiedniej przerwy, np.

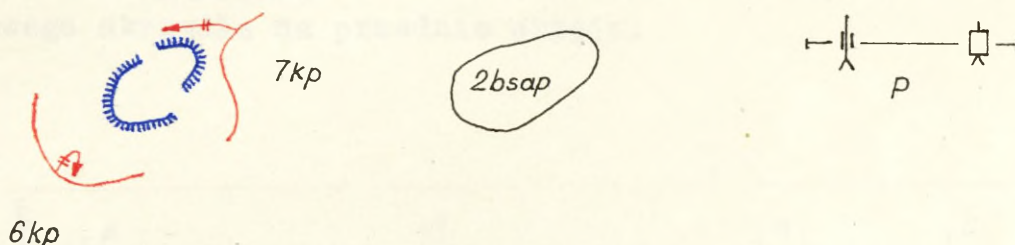
Oddziały /pododdziały/ znajdujące się do czasu otrzymania zadania do działań zaczepnych - w obronie, rysuje się na mapę linią o grubości 0,5-1 mm z ząbkami. Linię znaku przeprowadza się stosownie do faktycznie zajmowanej rubieży z uwzględnieniem rzeźby terenu.

W celu uzyskania jednolitej grubości linii na całym odcinku, ołówek należy stopniowo obracać. Nacisk dłoni powinien być równomierny. Ząbki rubieży obronnej rysuje się prostopadle do linii, z lewa na prawo, pociągnięciem ołówka do linii. Odstępy między ząbkami powinny wynosić ok. 1,5 mm, wysokość ząbków - 1 mm i grubość - 0,5 mm.

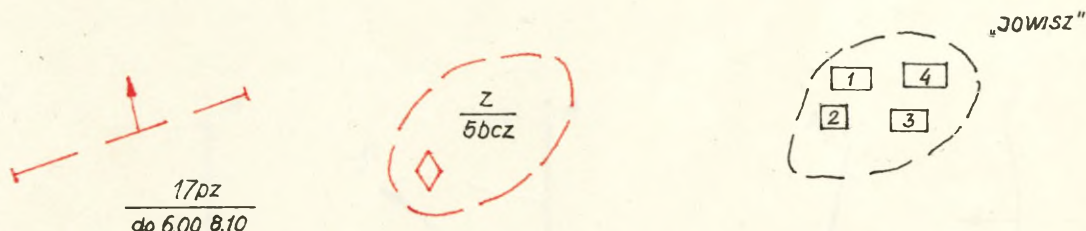

Rzeczywiste działanie wojsk i ich rozmieszczenie rysuje się linią ciągłą.

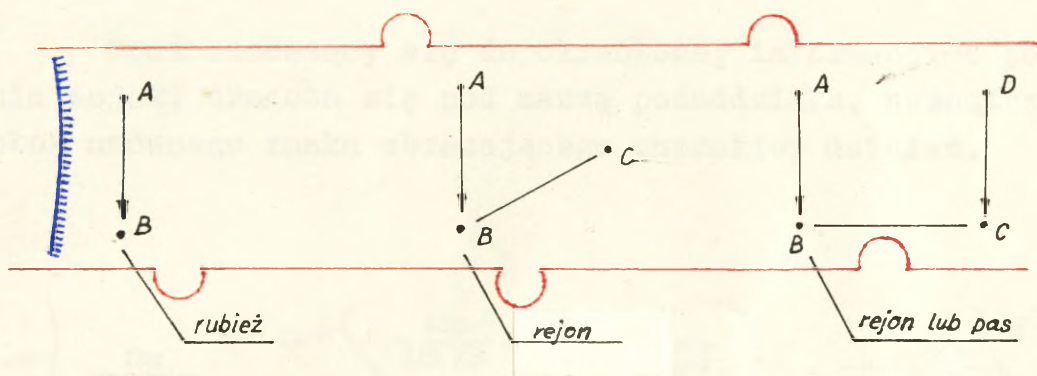
Przewidywane do zajęcia oraz zapasowe i pozorne rubieże i rejony wyraża się linią przerywaną. Przy oznaczeniu zapasowych lub pozornych rejonów, powyżej napisu numery i nazwy pododdziału /oddziału/ wpisuje się odpowiedni skrót Z /zapasowy/, P /pozorny/ rejon.

Wewnątrz znaków umownych, wyrażonych na mapie zamkniętą linią przerywaną, znak rodzaju wojsk, środka ogniowego, odcinki ognia artylerii - rysuje się linią ciągłą.

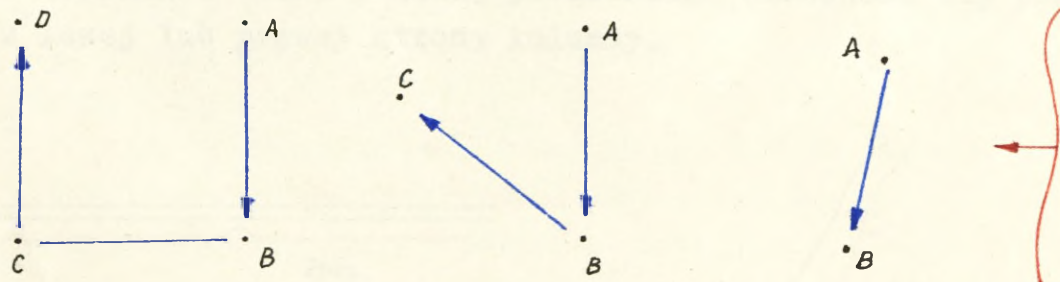

Rysowanie na mapie rubieży rozpoczyna się z momentem ustalenia położenia drugiego kolejnego punktu, a rejonu - od jednego punktu do drugiego, w miarę ich odczytania na mapie, lub dopiero po określeniu wszystkich punktów. Dla ułatwienia, rysowania linii rejonu rozmieszczenia wojsk, zadania itd., można po uprzednim odszukaniu właściwego przedmiotu terenowego, lekko go podkreślić czarną kredką, a następnie dopiero przeciągnąć linię.

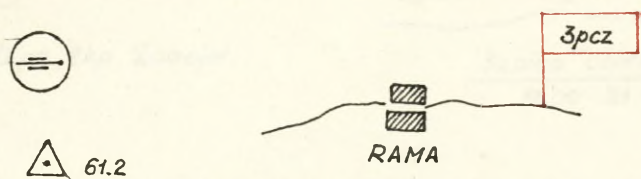
Rubież położenia własnych wojsk oznacza się dwoma punktami - z prawa na lewo, rejon obrony i ześrodkowania wojsk - nie mniej jak trzema, a pasy obrony - czterema punktami, odwrotnie do ruchu wskazówek zegara, począwszy od prawego skrzydła na przednim skraju.

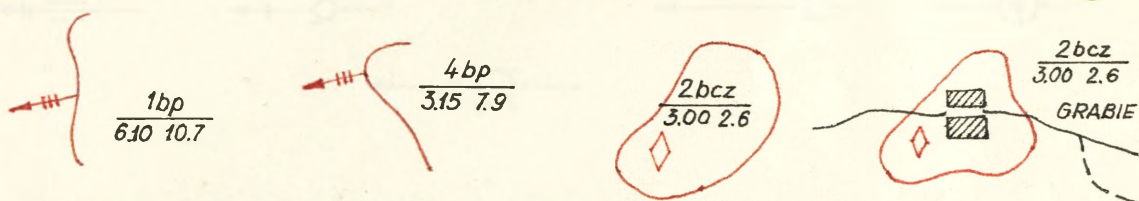
Rejon lub rubież zajmowane przez nieprzyjaciela określa się na tej samej zasadzie - zgodnie z ruchem wskazówki zegara /stojąc frontem do nieprzyjaciela/.

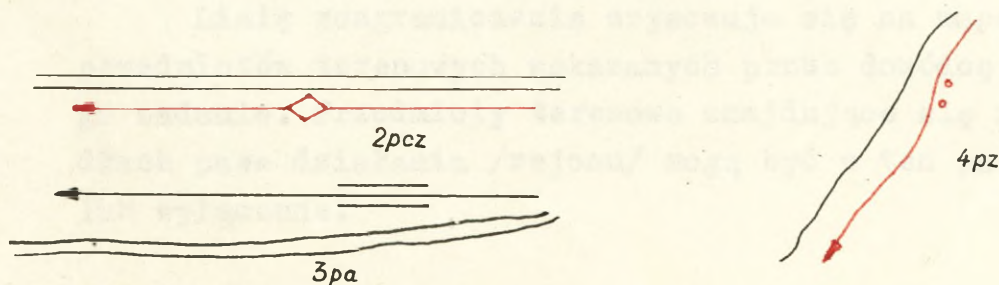
Obiekty punktowe, rejony o małych wymiarach /np. SO baterii, plutonowe i kompanijne punkty oporu, SD itd./, pododdziały /oddziały/, o położeniu których nie posiada się dokładnych danych, albo brak jest wystarczającej ilości przedmiotów terenowych do wskazania rejonów ich rozmieszczenia - mogą być określane jednym punktem, np. SO baterii - 200 m płn.wsch. wzg. 61,2, SD 3 pcz - 1 km wsch. m. RAMA.

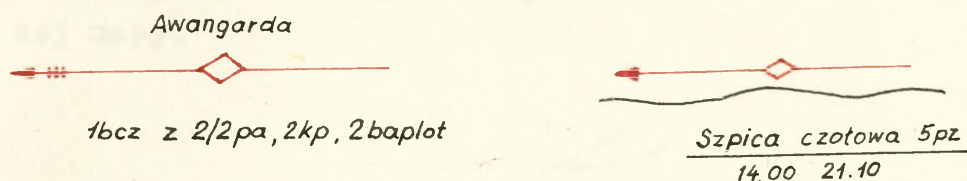
Czas odnoszący się do określonej informacji o położeniu wojsk, oznacza się pod nazwą pododdziału, wewnątrz lub obok umownego znaku obrazującego charakter działań.

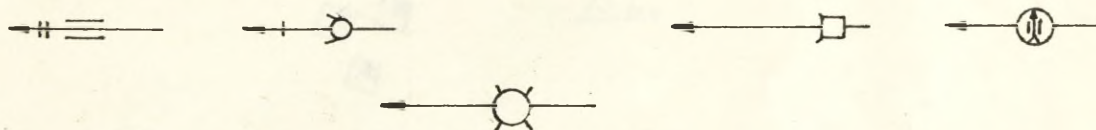
Umowne znaki pododdziałów znajdujących się w marszu rysuje się po stronie północnej lub południowej drogi, względnie po jej stronie prawej lub lewej. Umowny znak rodzaju wojsk nie zależy od miejsca faktycznego rozmieszczenia w kolumnie. Numer i nazwę pododdziału umieszcza się poniżej, z lewej lub prawej strony kolumny.

Nazwy elementów ugrupowania marszowego umieszcza się nad kolumnami, a jej skład /numery i nazwy pododdziałów/ wyszczególnia się pod kolumną. Jeżeli rysujemy taktyczne rozmieszczenie ugrupowania marszowego /np. pułku/ na drodze marszu, wówczas napis można wpisać w miejscu najbardziej do tego dogodnym.

Kolumny marszowe pododdziałów artylerii, moździerzy, artylerii raketowej itd. oznaczamy linią ciągłą z odpowiednim znakiem umownym właściwego środka ogniowego, np:

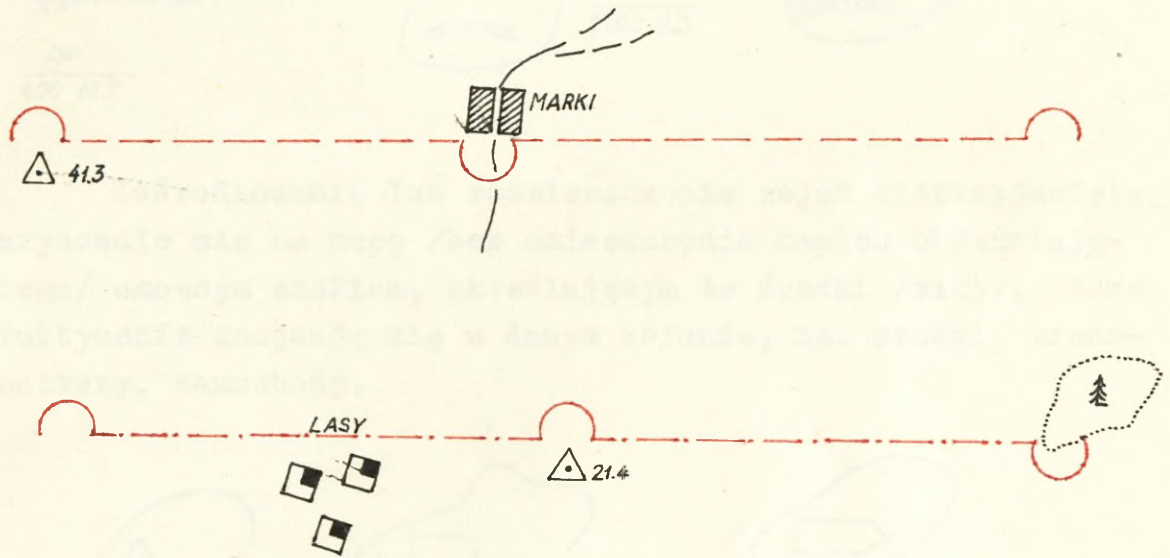

Linie rozgraniczenia rysuje się od tyłu w kierunku frontu, przy czym: między związkami taktycznymi - linia ciągła, pułkami - przerywaną z kropką i między batalionami przerywaną. Długość kresek linii rozgraniczenia batalionu powinna wynosi 5-6 mm, a odstępów między nimi - 2-3 mm; natomiast między pułkami - 10-12 mm i długość przerw 5-6 mm. Między sąsiednimi kompaniami - linii rozgraniczenia nie rysuje się.

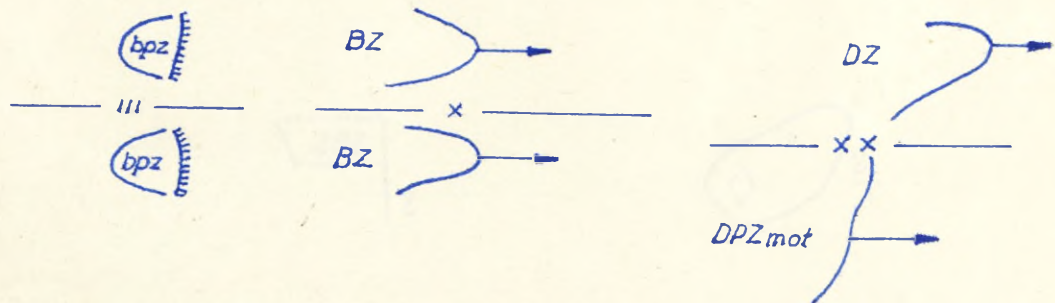
Linie rozgraniczenia wrysowuje się na mapę według przedmiotów terenowych wskazanych przez dowódcę stawiającego zadanie. Przedmioty terenowe znajdujące się na skrzydłach pasa działania /rejonu/ mogą być w ten pas włączone lub wyłączone.

Przy określaniu linii rozgraniczenia należy posługiwać się terminem "włącznie" i "wyłącznie", który zawsze się odnosi do pododdziału /oddziału/ otrzymującego zadanie. Wskazane przedmioty terenowe zakreśla się łukiem /równym połowie koła/, a następnie łączy się je linią właściwą dla danego szczebla dowodzenia.

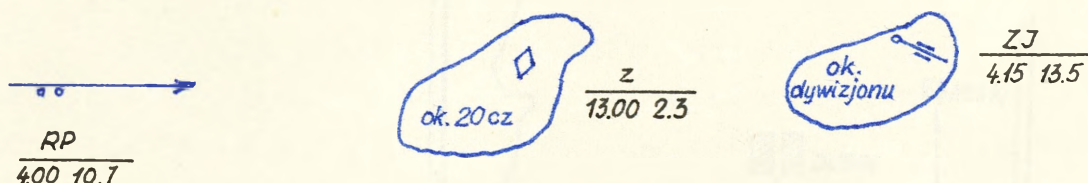
Należy przy tym zwrócić uwagę, by nie przeciągać linii rozgraniczenia przez opisy i znaki treści topograficznej mapy.

Styki między sąsiednimi pododdziałami /oddziałami i ZT/ rysuje się znakiem umownym przyjętym przez armie zachodnie.

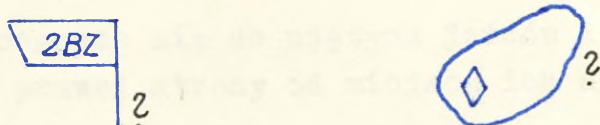
Położenie i charakter działań nieprzyjaciela, jego środki ogniowe, zapory itd. oznacza się znakami umownymi przyjętymi dla wojsk własnych. Jeżeli położenie wojsk nieprzyjaciela odnosi się do różnego czasu, wówczas obok znaku wskazuje się źródło i czas uzyskania informacji np: obserwacja - O, zeznania jeńców ZJ, rozpoznanie powietrzne - RP, zdjęcia lotnicze - Z itd.

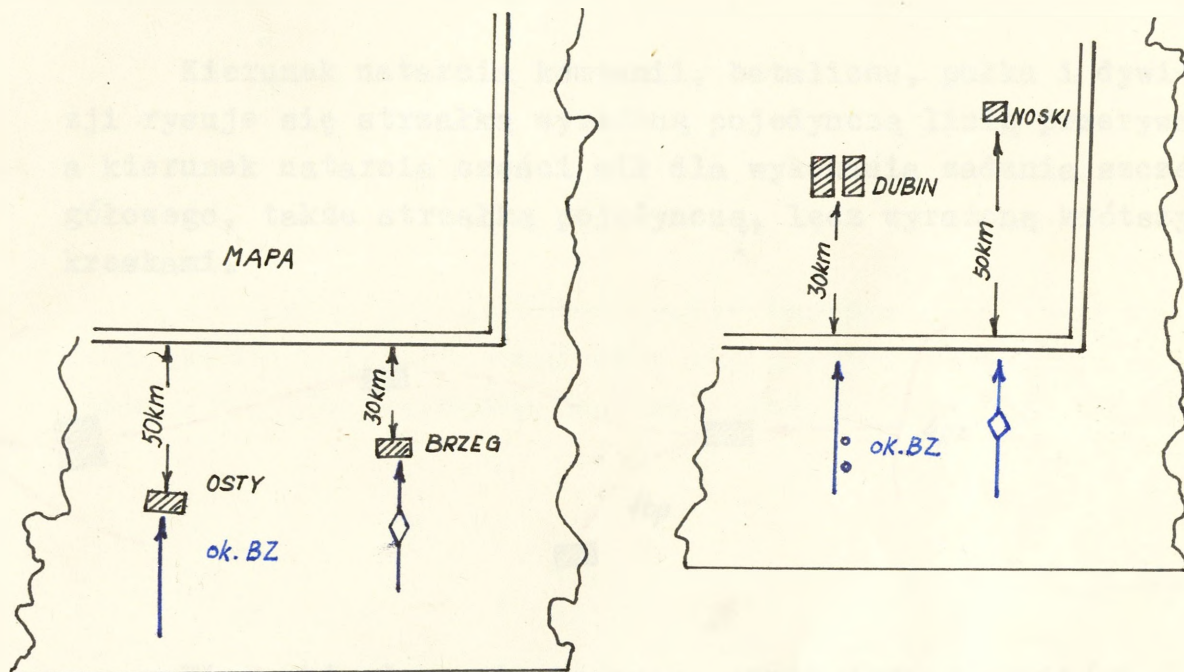
Ześrodkowanie lub rozmieszczenie wojsk nieprzyjaciela wrysowuje się na mapę /bez umieszczenia napisu objaśniającego/ umownym znakiem, określającym te środki /siły/, które faktycznie znajdują się w danym rejonie, np. czołgi, transportery, samochody.

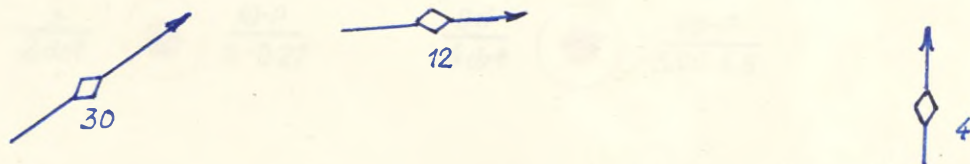
Informacje wymagające sprawdzenia oznacza się znakiem zapytania, obok znaku umownego, kolorem czarnym.

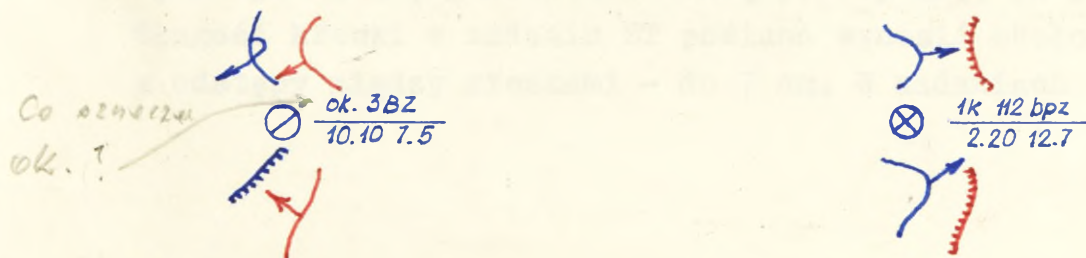
Informacje o przesunięciu wojsk nieprzyjaciela, którego podchodzące w danym czasie kolumny, znajdują się w określonej odległości poza ramką mapy roboczej wykazujemy posługując się jednym z niżej przedstawionych sposobów.

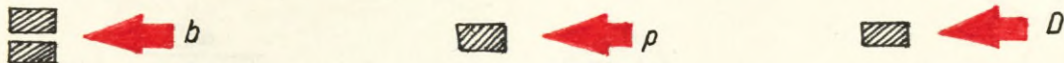
Jeżeli stwierdzono przesunięcie określonej liczby czołgów, która nie odpowiada organizacji batalionu, kompanii czołgów lub plutonu, to ich liczbę wpisuje się cyfrowo obok znaku umownego kolumny.

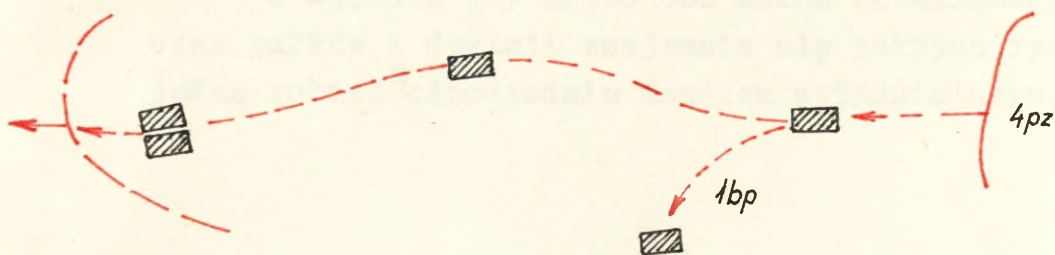
Napisy odnoszące się do ujętych jeńców i zabitych, umieszczają się z prawej strony od miejsca ich ujęcia.

Na szczeblach batalion - pułk - dywizja kierunek głównego uderzenia oznacza się małą strzałką /wewnątrz zakreśloną/ z odnośną literą: b - batalion, P - pułk, D - dywizja. Ostrze strzałki wrysowuje się przed określonym przedmiotem terenowym, przez który kierunek ten przebiega.

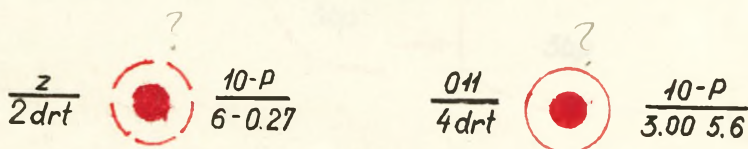
Kierunek natarcia kompanii, batalionu, pułku i dywizji rysuje się strzałką wyrażoną pojedynczą linią przerywaną, a kierunek natarcia części sił dla wykonania zadania szczegółowego, także strzałką pojedynczą, lecz wyrażoną krótszymi kreskami.

z 44

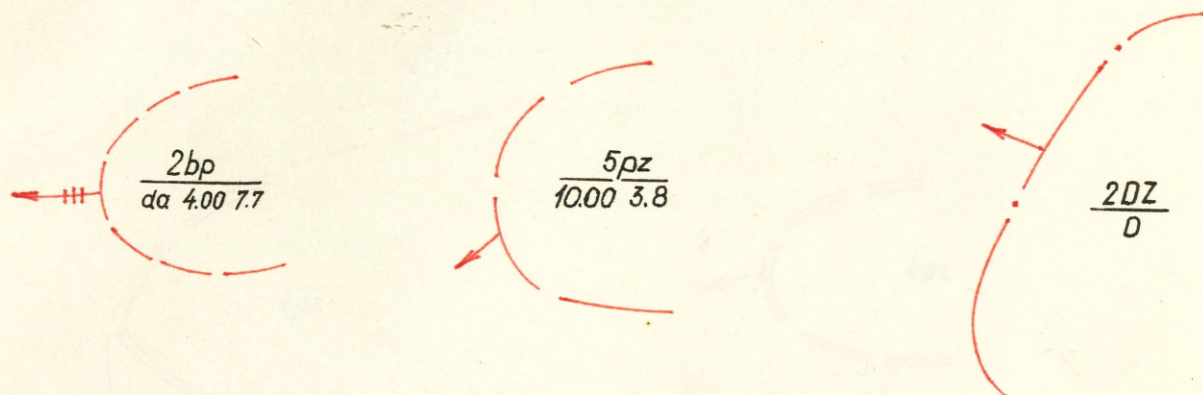
Kierunki uderzenia korpusu, armii /grupy armii/ i frontu wyraża się strzałkami o podwójnej linii przerywanej.

Zapasowe obiekty uderzeń jądrowych rysuje się na mapie takim samym znakiem, jak planowane z uwzględnieniem litery /Z/ w miejsce numeru celu.

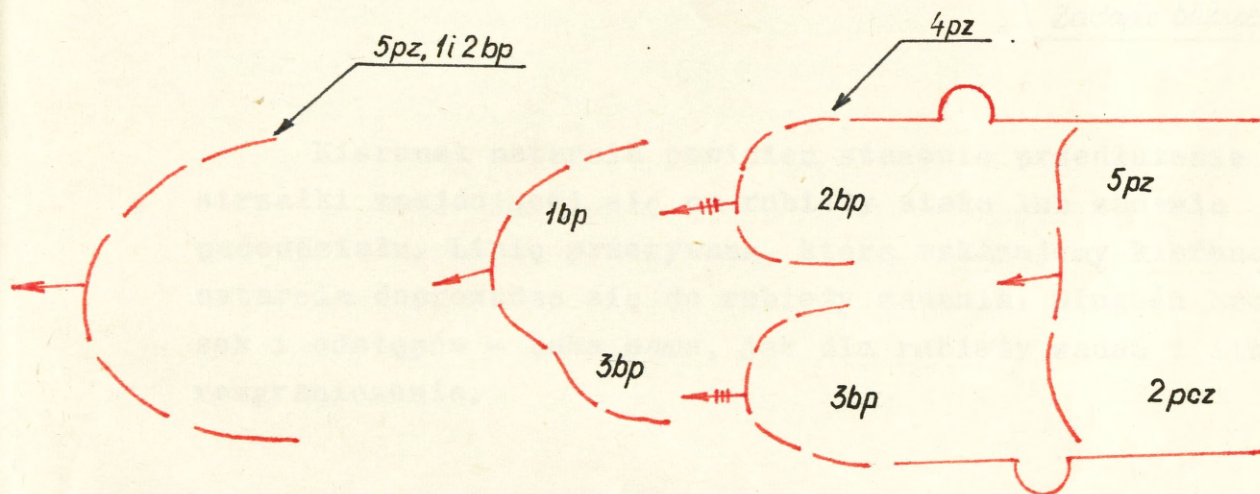

Zadania pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych wyraża się graficznie linią przerywaną, przy czym długość kreski w zadaniu ZT powinna wynosić około 15-20 mm, a odstępy między kreskami - do 7 mm. W zadaniach pułku

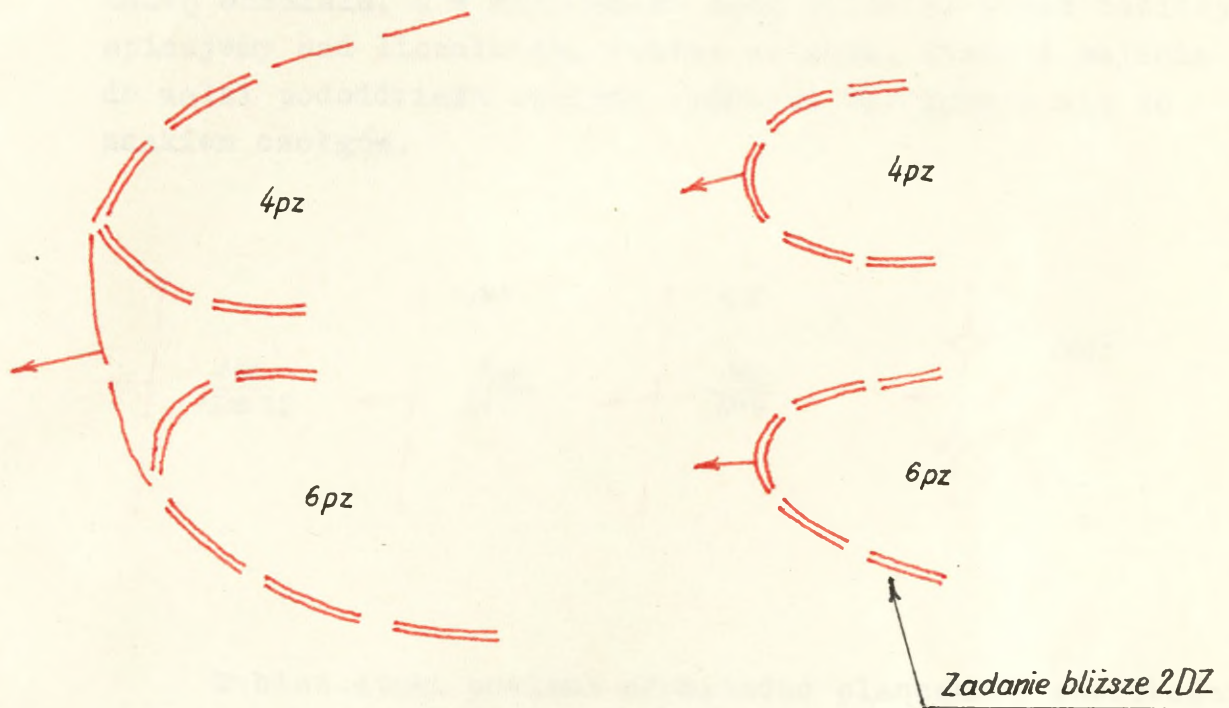
i batalionu przyjmuje się wartości linii i odstępów między nimi według ustaleń dla linii rozgraniczenia.

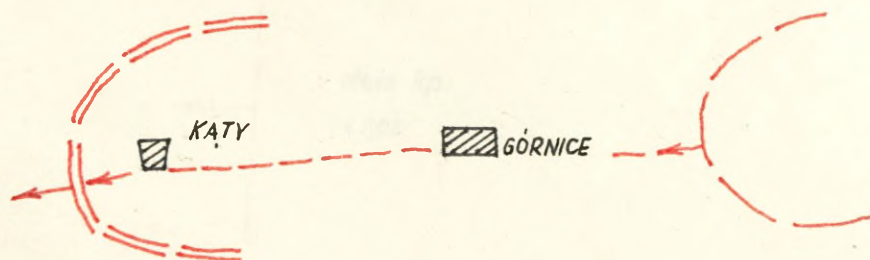
W wypadku gdy głębokość zadań batalionów i pułków oraz pułków i dywizji wzajemnie się pokrywa rysuje się jedną rubież^z odpowiednim napisem wyjaśniającym, np:

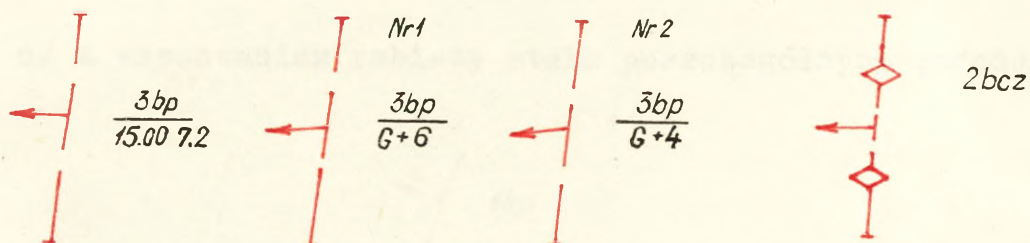
Jeżeli zadanie następane pułku pokrywa się z zadaniem bliższym dywizji, wówczas możemy to wyrazić:

Kierunek natarcia powinien stanowić przedłużenie strzałki znajdującej się na rubieży ataku lub zadania pododdziału. Liniją przerywaną, którą wskazujemy kierunek natarcia doprowadza się do rubieży zadania. Długość kresek i odstępów - taka sama, jak dla rubieży zadań i linii rozgraniczenia.

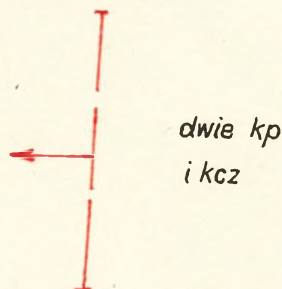
Wyrażając na mapie rubież ataku lub rubież wejścia do walki drugiego rzutu /rozwinęcia/, należy obok wskazać numer i nazwę pododdziału oraz czas ataku /wejścia do walki/. Jeżeli oddział /pododdział/ otrzymuje np. dwie rubieże wejścia do walki, wówczas w liczniku wykazujemy numer i nazwę oddziału, a w mianowniku czas wejścia. Numer rubieży opisujemy nad licznikiem. Rubież zadania, ataku i wejścia do walki pododdziału czołgów /oddział ZT/ rysuje się ze znakiem czołgów.

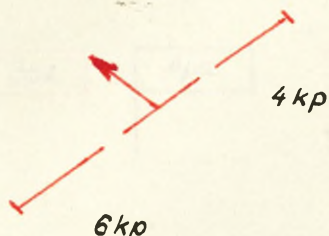
Rubież ataku powinna odpowiadać planowanej szerokości ugrupowania bojowego atakującego pododdziału /oddziału/. Rubieże wejścia do walki wyznacza się z zasady szersze od planowanego ugrupowania bojowego drugiego rzutu /odvodu/.

W tych wypadkach, w których istnieje możliwość określenia przez dowódcę ugrupowania bojowego na rubieży ataku o dwa szczeble niżej, rubieże te, zależnie od szczegółowości posiadanych informacji przedstawia się następująco:

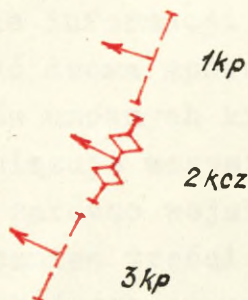
a/ z określeniem ogólnej ilości pododdziałów

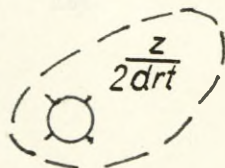
b/ ze wstawieniem numeracji pododdziałów

c/ z wrysowaniem rubieży ataku poszczególnych pododdziałów:

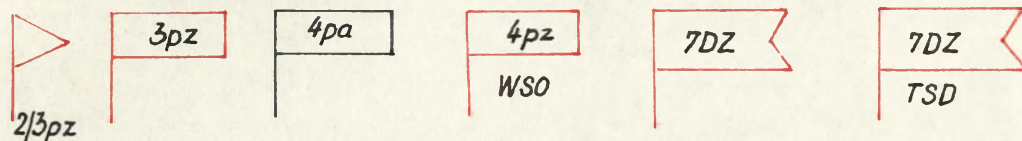

Rejon rozmieszczenia pododdziału i oddziału rakiet, o ile nie wskazuje się w nim poszczególnych baterii startowych, przedstawia się w ten sam sposób, jak rejon stanowisk ogniowych artylerii, lecz z właściwym znakiem umownym rakiet. Zapasowy rejon oznacza się linią przerywaną, z dopiskiem litery Z /zapasowy/.

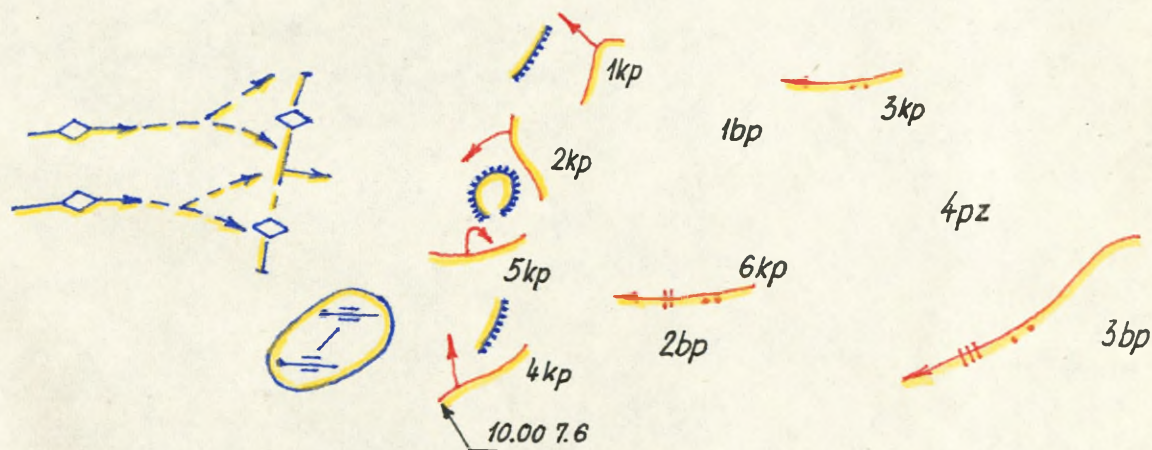
Stanowiska dowodzenia wrysowuje się tylko na mapę roboczą dowódcy, jego zastępcy, szefa sztabu i szefa łączności.

Wymiary znaków umownych określa się zależnie od szczebla dowodzenia, przy czym dla każdego z tych szczebli obowiązuje jedna i ta sama wielkość.

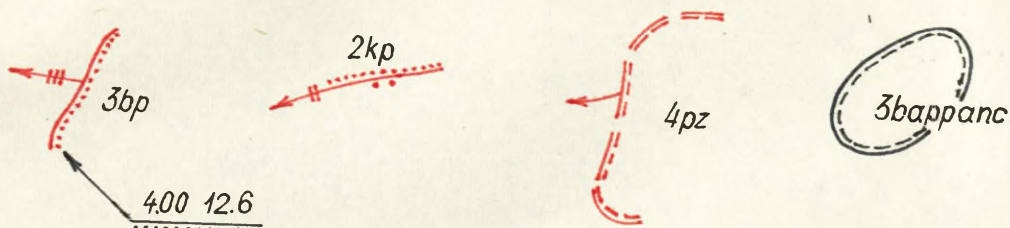
Ilość pododdziałów, w odróżnieniu od ich numeracji, pisze się zawsze słownie, np. dwie kp, trzema bp, pierwszy rzut, a nie 2 kp, 3 bp, 1 rzut.

Wyrażenie informacji o przebiegu walki /operacji/ można dokonywać dwoma sposobami. Pierwszy polega na podcieniowaniu znaków umownych kredką kolorową, przy czym ten sam kolor obowiązuje wszystkie elementy informacji na określonej godzinie zarówno wojsk własnych, jak i nieprzyjaciela. Żeby nie zaciemniać treści mapy, nie należy kredki rozcierać. Czas, do którego odnosi się wrysowane położenie umieszcza się w odnośniku, np:

Podany sposób wyklucza możliwość przekazania informacji przez telewizję lub wykonania fotokopii, gdyż nie daje wymaganego kontrastu.

Drugi sposób polega na zastąpieniu podcieniowania kredką, wybranym, umownym oznaczeniem wrysowanych informacji, np:

Szybko zmieniających się sytuacji lub drugorzędnych informacji nie wrysowuje się na mapę, a w miarę potrzeby odnotowuje się w notatkach.

3.3. Wykorzystanie przyborów i urządzeń technicznych do obrazowania i powielania informacji na mapach

Zasadniczymi przyborami wykorzystywanymi do pracy na mapie są: ołówki zwykłe i kolorowe, linia z podziałką milimetrową, gumka kreślarska do ścierania, nóż do ostrzenia ołówków względnie temperówka, linijka dowódcy, cyrkiel i krzywomierz. Ponadto w sztabach oddziałów, związków taktycznych i operacyjnych mogą być używane krzywki, szablony /do szkicowania liter i napisów nagłówkowych/, flamastry i tusz.

Podstawowym środkiem do obrazowania sytuacji na mapach roboczych są ołówki kolorowe. Do opisu mapy mogą być używane flamastry i tusz wodoodporny.

Do opracowania decyzji i planów na mapach mogą być wykorzystane flamastry i tusz.

Do powielania map z informacją służącą większej liczbie użytkowników może być wykorzystana fotokopia i inne urządzenia techniczne.

Wydrukowano w 3 egz.

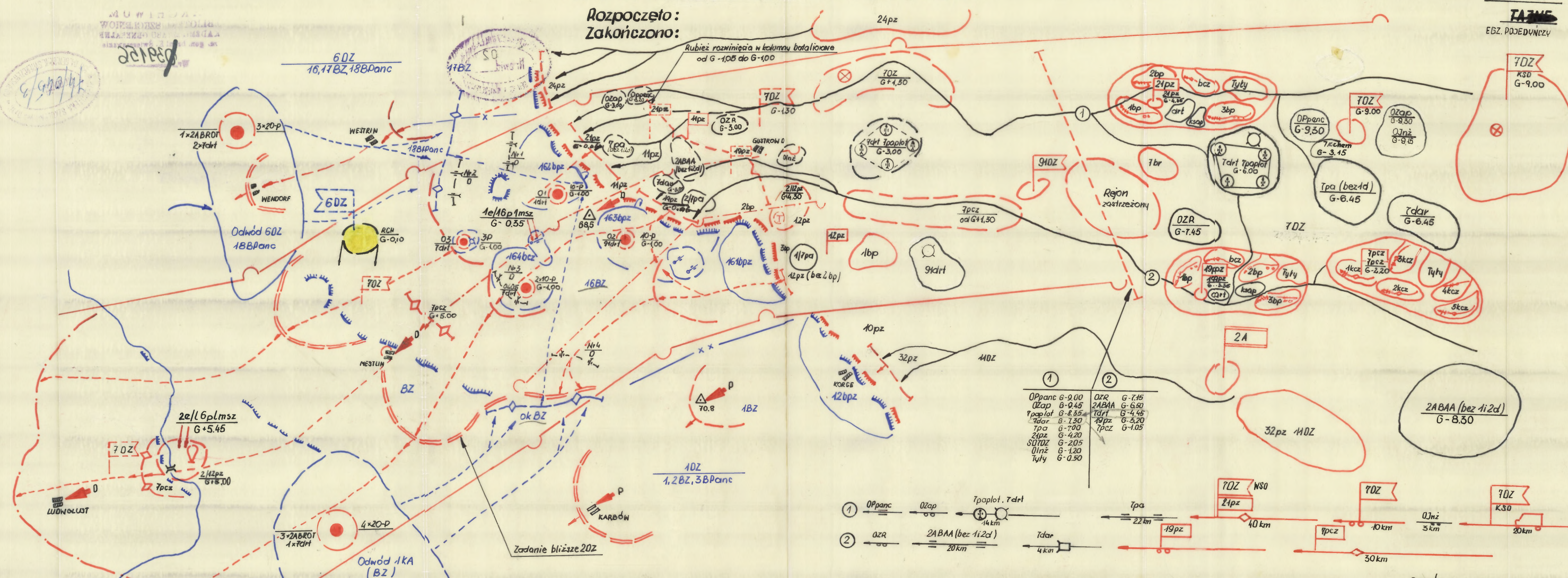
Egz.nr 1-3 bibl.tajna
Wyd. Zespół oficerów
Druk. OH, dn. 31.7.74r.
Nr ks. 0828/02042/WW
Kor. HS

MAPA ROBOCZA DOWÓDCY 70Z

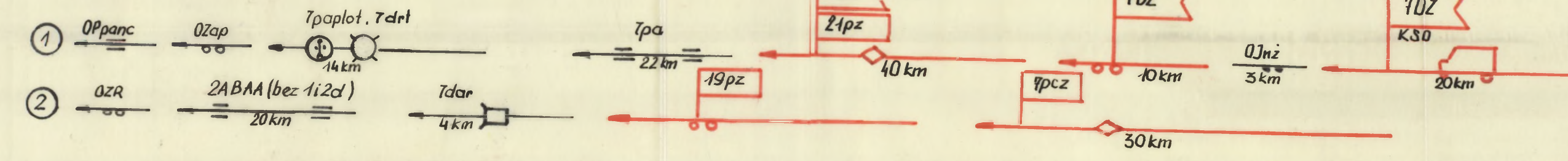
TAJNE
EGZ. POJEDYŃCZY

Rozpoczęto:
Zakończono:

Rubież rozminięcia w kolumny batalionowe
od G-1,05 do G-1,00

1	2
OPpanc G-9.00	OZR G-7.15
OZap G-9.45	ZABAA G-6.60
7paplot G-8.55	7drł G-4.45
7dar G-7.30	19pz G-3.20
7pa G-7.00	7pcz G-1.05
21pz G-4.20	
SUTDZ G-2.05	
0lnz G-1.20	
Tyły G-0.50	

DOWÓDCA 70Z